

รักพรางใจ

รักกรึ้นๆ ของ...สาวฮัญซัน
กับหนุ่มมีสตาคัสแต่ไร้สตางค์

ลักษณะปรีชา

1

แรดกับกระทู้

‘ไร่พนาลี’

ป้ายไม้เขียนด้วยอักษรสีชาวยาวบอกอย่างนั้น เจ้าของดวงหน้า สะสวยขัดกับทรงผมซอยสั้นถอนหายใจ อะไรหนอ...ดลใจให้เธอมาถึงที่นี่ ใจเธอต้องการทำอย่างนี้จริงๆ หรือ หลากหลายคำถามพุ่งสู่หัวใจ ความกังวลปนกังขาบดบังความมั่งคั่งของทัศนียภาพเบื้องหน้า จนหมดสิ้น หญิงสาวมองไร่ชานับพันๆ ไร่ตรงหน้าราวกับเห็นสิ่งประหลาด

“อ้าว...มาผิดไร่ฉันระอะ บิดโธ! กะแล้วเชื่อว่าไม่ใช่” เสียงผู้ร่วมทางดึงหญิงสาวออกจากภวังค์

“ไปๆ ‘อวบ’ ขึ้นรถเร็ว ไร่ฉันต้องย้อนกลับไปอีกสิบกิโลนะ”

‘อวบ’ ที่เขาเรียกคือสาวหุ่นบางที่มีส่วนสูงหนึ่งร้อยหกสิบห้า เซนติเมตร แถมยังเป็นสาวลูกครึ่งสเปน-ไทย-ลาว มีใบหน้าสะสวย คิ้วเข้ม ดวงตาสีฟ้าสดใสถูกปกปิดด้วยคอนแทคเลนส์สีดำ ริมฝีปากอิมสีกุหลาบ ผมดำยาวประบ่ามัดรวบแล้วคลุมด้วยวิกผมซอยสั้น ส่งให้เจ้าหล่อนเหมือนเด็กสาวแอรุ่นที่ร้อ่านแต่งตัวเป็นทอมด้วยการใส่กางเกงยีนส์ซีดกับเสื้อเชิ้ตยีนตัวหลวมสีเดียวกัน

‘อัญชัน ฟาเบรกลาส วงศ์บุษบา’ ถลิ่งตาให้ผู้ร่วมทางที่แต่งตัว

ได้อ่านมากกว่าเธอมากนัก เขาสวมเสื้อยืดที่ 'ยืด' ขนาดที่คอเสื้อยืด้วยไม่เป็นทรง แถมสีของเสื้อยังซีดจาง กางเกงยีนก็ซีดเกือบขาว มีรอยขาด รอยเปื้อนกระด้างกระดำเต็มขา กางเกงสองข้าง ด้วยเมื่อคืนเขากับเธอ เจอเรื่องไม่คาดคิด

เขาลืมกระเป๋าเสื้อผ้าสองใบที่ขนส่งซึ่งมีของเธอรวมอยู่ด้วย กลับไปหาเท่าไรก็หาไม่เจอ แฉงใจความเสร็จเขาก็พาเธอนั่งรถรับจ้าง มาয়งจุดพักซึ่งไกลจากขนส่งมากถึงมากที่สุด เธอยืนกรนจะเข้าบ้านพัก ซึ่งเหลือแต่หลังใหญ่ สนนราคาเกือบสี่พันบาทต่อคืน แต่โดนเขาทักท้วงว่าให้ประหยัด เพราะเธอต้องเป็นคนออกค่าใช้จ่ายทั้งหมด ผลคือทั้งเธอและเขานอนเต็มทีคนละหลัง

เหตุการณ์นำเวทนาในชีวิตยังไม่จบไม่สิ้น เมื่อเธอกับเขาลืมแฉะซื้อเสื้อผ้าใหม่ บริเวณที่พักก็มีแต่ป่าเขา พวกเขาเจอเลยได้แต่สวมชุดเดิมตลอดทางสาวดอกไม้พำปอน ต่อว่า และโทษว่าเป็นความผิดของเขา หากเขาไม่สะเพร่าจนลืมนกระเป๋า ปานนี้เธอคงได้ผลัดเปลี่ยนเป็นเสื้อผ้าชุดใหม่ที่หอมและสะอาดกว่าชุดเดิม

สาวดอกไม้พำปอนหน้าเมื่อนึกถึงสาเหตุที่ทำให้เธอต้องระหกระเหินอย่างนี้ แท้จริงแล้วเรื่องทั้งหมดอาจเป็นเพราะเธอ ถ้าเธอไม่หนีออกจากบ้านก็คงไม่ต้องมาลำบากอย่างนี้ และถ้าผู้เป็นพ่อไม่คิดแฉงๆ อย่างเห็นหลูกเขยในฝัน เธอก็คงไม่หนีมาหา 'รักแรก' รักเดียวที่ฝังใจมาเนิ่นนาน

อัถุชันอุ๊บอุ๊บว่านั่นคือ 'รัก' เพราะเธอไม่เคยรักใคร่มาก่อน

'ไออุ่น' คือชายหนุ่มที่เธอตามหา เธอกับเขารวมถึง 'ลีโอนาร์โด แวนแนล' เคยพบกันที่อังกฤษ ครั้งหนึ่งไออุ่นนำของขวัญมามอบให้เธอ และหลังจากนั้นเขาก็หายหน้าไป ใช้ว่าเธอจะไม่เคยได้รับของจากชายหนุ่มคนอื่น ๆ แต่ไออุ่นไม่เหมือนใคร เขาไม่แสดงท่าทางก้อร้อก้อติก เธอเหมือนคนอื่น ๆ สิ่งนี้เองที่ทำให้เธอประทับใจในตัวเขา ส่งผลให้เกิด

ความคิดชั่ววูบหลังจากทราบเรื่องเฟ้นหาลูกเขยในฝันของผู้เป็นพ่อ พี่น้องคนอื่นๆ เลือกคู่เองได้ เธอก็จะทำอย่างนั้นเหมือนกัน!

หลังจากเรียนจบเธอมีโอกาสดูเจเอสไออาร์ตบ้างปีละครั้งสองครั้ง ไม่รู้คิดถูกหรือคิดผิดที่นำเรื่องนี้ไปปรึกษาหลังจากพบเขาเมื่อสามเดือนก่อนในร้านกาแฟที่สเปน เขาเสนอตัวเป็นไกด์นำทางให้ แต่มีข้อแม้ว่าเธอต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายระหว่างเดินทางรวมถึงค่าที่พัก ค่าอาหารทั้งหมด

ได้ยินครั้งแรกเธอก็เกิดความเวทนา!

เธอทราบว่าเขาเป็นศิลปิน เคยยึดอาชีพวาดรูปแต่ไม่รุ่ง ก็เลยทำงานพาร์ทไทม์ทั่วๆ ไป เพื่อจะได้มีเวลาทำสิ่งที่ตัวเองรัก เธอเสนอค่าจ้างให้เขาด้วย แต่เขาไม่รับ ลีโอนาร์ตขอแค่ข้าวสามมื้อพร้อมกับยืมเงินสามหมื่นบาทไว้ซื้ออุปกรณ์สำหรับวาดรูป เขารับปากเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าจะคืนเงินหลังจากขายรูปได้ เขาบอกว่ารู้จักเจ้าของร้านขายรูปที่เมืองไทยด้วย ความตั้งใจของเขาทำให้เธอไม่ปริปากซัดปล่อยให้เขาทำตามความฝันของตัวเอง ส่วนเธอก็ทำตามหัวใจเช่นกัน

ระหว่างอัญชันเดินทางมีคำถามหนึ่งผุดขึ้นมาหลายครั้ง ‘ไออุ่นผู้นั้นคือรักแรกแน่หรือ...’ เหตุใดก่อนหน้านั้นเธอไม่เคยนึกถึงเขาสักครั้ง ชายหนุ่มเป็นเพียงคนในความทรงจำดีๆ ที่ครั้งหนึ่งเคยได้พบหรือเขาจะเป็นคนที่เธอฝากหัวใจไว้ตั้งแต่แรกพบ สาวดอกไม้ตั้งใจหาคำตอบให้ตัวเอง

“เฮ้ มัวแต่ยืนเหม่อหาผู้ชายอยู่นั้นแหละ ขึ้นรถเร็วๆ ลีแม่คุณ” เสียงหัวเราะดังเธอออกจากภวังค์อีกครั่ง สาวดอกไม้จิกตามองก่อนจะก้าวพรวดๆ ไปยังรถรับจ้างที่จอดรอ

“ฉันไม่ได้เหม่อหาผู้ชาย แล้วก็ไม่ได้ซื้อของด้วย” เธอแหวัดใส่อย่างที่ไม่เคยทำกับใคร แม้กับคนในครอบครัว เธอเป็นคนพูดน้อย แต่เชื่อว่าเก็บกด แค่ชอบฟังพี่ๆ น้องๆ คุยกันมากกว่า หรืออีกนัยก็คือเธอ

พูดไม่ทันคนอื่น

“จะเรียกออบมีอะไรมะ” หนุ่มหน้ากวนที่นั่งประจันหน้ากันใน
ตอนหลังของรถเล็กคิ้วย้มเยาะ

“ไอ้กระซู่!”

“ยายแเรด!”

อัญชันเบิกตากว้าง ไซ้ว่าเขาดำเธออย่างนี้ครั้งแรกเสียเมื่อไร
ตลอดทางเธอกับเขามีโอกาสได้ลับฝีปากกันหลายครั้ง เธอดำเขาว่า
เป็น ‘กระซู่’ ที่มีสองนอเพราะเที่ยวยืมกรุ้มกริมเรียกราดให้สาว ๆ ตลอด
ทาง ส่วนเขาก็สวนกลับว่าเธอเป็น ‘แเรด’ ที่มีนอเดียวเพราะเธอหนีออก
จากบ้านมาหาผู้ชาย

“อ๊...ไอ้สองนอ”

“อ๊...ยายนอเดียว”

แก้มสาวแดงปลั่งเนื่องจากเลือดลมสูบฉีด ในขณะที่หนุ่มลูกครึ่ง
ไทย-อเมริกัน ไบหน้าหล่อเหลาเผยยิ้มพร่า

อัญชันเป็นฝ่ายสะบัดหน้าหนีก่อน เกิดมาเธอไม่เคยพบเห็นใคร
กวนไฉยเท่านี้มาก่อน ขนาดน้องชายที่ว่าร้ายยังไม่ได้ครึ่งของเขา เธอ
มีพี่น้องถึงแปดคน เธอเป็นคนที่สอง ที่สำคัญเป็นลูกสาวคนเดียวที่ยัง
ไม่ได้แต่งงาน บั้วสวรรค์ บุษบา และภาวะเกดต่างแต่งงานออกเรือน
หมดแล้ว ส่วนน้องชายอย่าง เจเรมี พุทธชาติ ฟานซิสโคร์ มหาลาภ
และฟิลลิปเป้ มหาเสน่ห์ ต่างยังโสด มีเพียง เฟอร์นันโด มหาโชค
เท่านั้นที่แม่ไม่ได้เข้าพิธีแต่งงานแต่ก็มีภรรยาแล้ว

ฝ่ายคนที่ถูกกล่าวหาว่ากวนไฉยกำลังยืมกรุ้มกริมชอบใจกับ
ปฏิภริยาของสาวเจ้า เขาชอบเห็นอัญชันหน้าบึ้งแสดงอารมณ์มากกว่า
เหม่อลอยจมกับภวังค์โลกส่วนตัว ที่เขาเสนอดัวมาด้วยหลังจากฟังเธอ
ปรับทุกข์ก็เพราะสงสารเธอหรือออบ อยากทำบุญด้วยการทำให้หญิงสาว
หูตาสว่างขึ้นเสียที

‘รักแรก’ บ้าๆ นั้มนั้ไม่มีจริงหรอก!

“ลีโอ! คุณมันกวนโอ๊ยที่สุดเลย” เจ้าของเสียงหวานตวาด

‘เทียบศิขร ลีโอนาร์ต เกริกไกรวัล’ ยิ้มมุมปากรับช็อกล่าวหา เขาไม่ได้บอกเธอว่าเขามีชื่อไทยและใช้นามสกุลของพ่อ เธอรู้เพียงแต่ชื่ออังกฤษและนามสกุลแม่ของเขาเท่านั้น เขากับอัญชันเคยเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกัน เทียบศิขรเรียนศิลปะ ขณะที่อัญชันเรียนบริหาร ทั้งสองมีโอกาสได้รู้จักกันเพราะเพื่อนสนิทของหญิงสาวเป็นน้องสาวของเพื่อนสนิทเทียบศิขร

“ว่าแล้วยังมายิ้มอีก คนอะไรหน้าด้านหน้าทน” สาวดอกไม้ต่อว่าอย่างหัวเสีย

“ก็ผมเป็นอย่างที่คุณว่านี่นา ผมยิ้มรับแล้วมันผิดตรงไหน”

“คุณนี่ประหลาดจริง เป็นคนอื่นโดนว่าแบบนี้เขาไว้วายแล้ว”

เขายักไหล่ “ผมเป็นพวกรู้ตัวเองและยอมรับความจริงนี่นา ไม่เหมือนผู้หญิงบางคน ชอบแอบแค้นแค้นทำตัวเรียบร้อยสนิมสร้อย แต่จริงๆ แล้วก็...ไม่เบา ถึงกับหนีออกจากบ้านมาตามหาผู้ชาย” ชายหนุ่มทำเสียงขื่นจมูกตบท้าย

อัญชันกัดริมฝีปาก เธอสามารถเติมคำในช่องว่างได้ เขากำลังตำเธอว่า ‘แรด’ อย่างแน่นอน ที่หนีออกจากบ้านมาตามหาผู้ชาย เอ๊ย รักแรก!

“ฉันแค่อยากเจอพี่อาร์ทอีกครึ่ง อายากรู้ว่าเขาใช้คนที่ฉันรักหรือเปล่า” เธอแก้ตัวเสียงอูบอิบ

“ผู้หญิงโง่! ถ้าคุณรักมันจะอยู่มาถึงปานนี้หรือ ทำไมไม่ตามหามันตั้งแต่เรียนจบใหม่ๆ เล่า”

ลีโอนาร์ตเป็นผู้ชายปากร้ายที่สุดเท่าที่เธอเคยเจอมา สาวดอกไม้คิดอย่างละเหี่ยใจ คร้านจะแก้ตัวให้เปลืองน้ำลาย ในเมื่อเขาบักใจ เชื่อว่าเธอแรดระริกกระวีจึงหาผู้ชายก็ปล่อยให้เขาเข้าใจไปอย่างนั้นเถอะ

ไว้เธอเจอไออุ่นแล้ว อะไรๆ คงดีขึ้นกว่านี้ อัญชันจำหน้าไออุ่นได้ แต่ เธอไม่รู้ว่าจะเปลี่ยนไปมากไหม เจ็ดปีที่ผ่านมาเขาเป็นอย่างไรบ้าง เธอรู้ว่าเขามีอะไรที่เสียหาย และยังเป็นเพื่อนสนิทกับลีโอนาร์ตอีกด้วย

หญิงสาวเหลือบมองผู้ชายตัวใหญ่แต่งตัวปอนๆ สวมกับเป็น ศิลปิน เขาดู...ไม่เหมาะจะเป็นเพื่อนสนิทของไออุ่นสักนิด ไออุ่นเป็นผู้ชายยิ้มง่าย อธิบายดี พูดคุยสนุกสนาน ต่างกับเขาที่เอ่อ...ฮาร์ดคอร์ ปากร้าย โผงผาง จู้จี้จ้าน และกวนประสาท

“ฉัน...” หญิงสาวอ้าอึ้งเพราะไม่รู้จะหาคำไหนมาอธิบาย เธอ อาจเียงอย่างที่เขابอกก็ได้

“ถ้ายังไม่รู้จักความรัก ก็อย่าพูดมันออกมาว่ารัก แล้วก็เลิกคิด ว่าไออาร์ทมันเป็นรักแรกเสียที ได้ยินแล้วผมคิดว่าคุณนี่ ‘ดับเบิลโง่’ เลย”

นี่อย่างไร...พอเธอยอมลงให้หน่อย เขาก็ด่าเอาๆ แบบไม่ยั้งปาก ถ้าเป็นผู้หญิงคนอื่นคงปิดหน้าร้องไห้ไปแล้ว แต่ฝันไปเถอะว่าคนอย่าง เธอจะทำอย่างนั้น

“เดี๋ยวก็ด่าว่าอวบ ว่าแรด ว่าโง่ นอกจากสามคำนี้คุณมีอะไร จะด่าฉันอีกไหม”

“มีอีกเยอะ อยู่ด้วยกันแล้วจะได้ยินเอง หวังว่าคุณจะไม่ทำตัว ี่เง่าให้ผมคิดคำด่าแล้วกัน”

เห็นไหม ‘ี่เง่า’ หลุดออกมาอีกคำแล้ว อัญชันขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน อย่างเจ็บใจ เถียงสู้ชีวิตไม่ได้สักที

“ปากหรือกรงล่ะนั้น ถึงได้ขังหมาเอาไว้หลายสิบตัว นำพาไป พบหมोजริงๆ”

“ทำไม...คุณจะไปผ่าปากเอาหมาออกหรือไง” ลีโอนาร์ต ถามเสียดกวนๆ

“ฮึ...ฉันจะให้หมอยีบปากคุณติดกัน แล้วปล่อยให้หมาในปาก

มันกัดกันจนตายต่างหากเล่า”

เขากระเปิดเสียงหัวเราะ ขณะที่ยกแขนได้แต่ทำหน้าอิหลักอิเหลือ่อกับนิสัยแปลกๆ ของเขา คนบ้าอะไรโดนด่าแล้วยังมาหัวเราะ

ทั้งสองมาถึงหน้า ‘ไร่่งพะงา’ ตอนสิบเอ็ดโมง เทียบศิขร

หันมาขอเงินค่ารถจากหญิงสาว แล้วบอกให้คนขับรถกลับไปได้เลย

อัฒจันทร์มองปากทางเข้าไร่่งอย่างลึกลับ หญิงสาวชักปอดๆ เลยกมมือลูบวิกผมอย่างแก้ๆ กังๆ หันไปมองคนที่แนะนำให้เธอแต่งตัวแบบนี้ เขาบอกว่าเธอจำเป็นต้องปลอมตัว เธอค้ำไปแล้วว่าไม่จำเป็นที่สเปนหลายคนอาจทราบว่าเป็นลูกสาวเจ้าของโรงแรมหกดาวที่มีสาขาอยู่ทั่วโลก แต่ที่ประเทศไทยถ้าไม่ติดตามข่าวธุรกิจจริงๆ ก็น้อยคนที่จะทราบ

“คุณจะไม่พาฉันไปหาซื้อเสื้อผ้าใหม่ก่อนหรือ” เธอประวิงเวลาเอาไว้

“เดี๋ยวไปหาเอาข้างหน้า ไม่อยากเจอหน้าไอ้อาร์ทไวๆ หรือไง”

สาวดอกไม้ส่ายหน้า เริ่มรู้สึกที่ตัวเองคิดผิดก็ตอนนี้เอง “ฉันว่า...บางทีฉันอาจไม่ได้รักเพื่อนของคุณ” ถึงตอนนี้เธอเริ่มมั่นใจ หากรักแล้วเหตุใดหลายปีก่อนเธอไม่มีความอยากรู้เรื่องของเขาเลย แม้แต่จะคิดถึง ยกเว้นตอนรู้ว่าผู้เป็นพ่อจะจับคลุมถุงชน เธอเลยคิดถึงชายหนุ่มที่เคยพบเจอ และไออุ่นก็เป็นหนึ่งในนั้น

“สิโอ...เรากลับบ้านกันเถอะ”

“ไอ้! จะรีบกลับไปไหน มาถึงแล้วก็พิสูจน์ให้รู้ตัวรู้แดงไปสิ จะได้ไม่คุ้มค่าใจ” น้ำเสียงของเขาช่างร่าเริงนัก

“ฉันว่าไม่ต้องพิสูจน์แล้วละ ขอตุ๊กตาคืนด้วย” เธอยื่นมือไปด้านหน้า

เทียบศิขรมองมือบางแล้วยิ้ม จับตุ๊กตาคืนหุ้มนุ่มพุดตัวเล็กใน

กระเป๋าล้าง ก่อนสายหน้า

“ไม่ละ จบเรื่องแล้วจะคืนให้” เขาเอ่ยแค่นั้นแล้วเดินไปยังป้อมยาม คอยสองสามคำฝายนั่นก็ยื่นกุญแจให้ ชายหนุ่มหันมามิ้มว่า ชูกุญแจอวดหญิงสาว “ไปเร็ววบบ”

สาวดอกไม้กั๊กฟันกรอดๆ กระแทกสั้นเท้าเดินไปทางเขา ผ่านหน้ายามที่ยิ้มแบ่นให้ หญิงสาวหยุดชะงักเมื่อเห็นพาหนะที่ชายหนุ่มขึ้นคร่อมรถ รถเอทีวีสี่ล้อมีรอยคราบโคลนเด่นตระหง่านพร้อมกับคนขับร่างใหญ่ หญิงสาวไม่มีปัญหากับการขี่มัน แต่เธอมีปัญหากับการซ้อนท้าย

“เร็วสิอวบ” เขาเร่งอย่างอารมณ์ดี

“ฉันจะเดินเข้าไป”

“สองกิโลเนี่ยนะ” รอยยิ้มที่แสนน่าหมั่นไส้ปรากฏบนใบหน้าหล่อเหลา

“ทำไมไกลจัง”

“อ้าว ก็ไกลสิ ไอ้อาร์ทมันรวยนี้ มาเร็วเถอะแม่คุณ ร้อนจะตายห้าอยู่แล้ว”

อัญชันมองท้องฟ้าสดใสสลับกับมองหน้าคนปั่น เธอถอนหายใจอย่างคร้านจะเถียง อากาศเย็นสบายขนาดนี้ยังปั่นว่าร้อน ถ้าไม่ผิดปกติก็คงอยากหาเรื่องทะเลาะกับเธออีกแน่ๆ หญิงสาวซ้อนท้ายเขาอย่างเงอะงะเพราะคนขับตัวใหญ่นั่งกินที่

“นั่งหน้าใหม่ รับรองไม่ตก” เขายังหันมามิ้ม

“ไม่!” เธอปฏิเสธเสียงแข็งก่อนจะร้องกรี๊ดเมื่อรถพุ่งไปด้านหน้าด้วยความเร็ว จากที่กำชายเสื้อกลายเป็นว่าตอนนี้เธอถอดเขาไว้แน่น

“คนบ้า!” หญิงสาวรวบรวมสติก็ทุบกลางแผ่นหลังกว้าง คนขับหัวเราะชอบใจ

ไร่่งพะงาทำการเกษตรหลากหลาย มีทั้งไร่ชา แปลงผัก

และสวนดอกไม้ ทั้งยังเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ถนนในฟาร์มลาดยางมะตอย สองข้างทางล้วนเป็นผลิตผลของไร่ รถเอทีวีเคลื่อนผ่านจุดที่มีนักท่องเที่ยวยืนถ่ายรูปรกับทุ่งดอกคอสมอส บ้างก็มาแบบครอบครัว บ้างมาเป็นคู่ๆ หรือมาเป็นหมู่คณะ อัญชันยี่มพลางโบกมือให้เด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่ยืนมาส่งยิ้มให้เธอ

กระทั่งรถแล่นเข้าไปจอดหน้าสำนักงานด้านในของไร่ อัญชันลงจากรถอย่างปอดๆ ในใจรำร้อบบอกให้หันหลังกลับเดี๋ยวนี แต่ขาเจ้ากรรมดันแข็งไม่ยอมขยับ เทียบศิขรแค้นยิ้มเมื่อเห็นอากัปกริยานั้น

“อย่าปอดน่า ไอ้อาร์ทจำคุณไม่ได้หรอก กะโปโลเสียขนาดนี้ ใครจะไปจำได้ว่าเป็นลูกสาวอภิมหาเศรษฐี” เทียบศิขรปลอบหญิงสาว

“ฉันคิดว่าคงไม่ต้องไปเจอพี่อาร์ทแล้วละสิโอ”

“ทำไม คุณจะบอกว่าเพิ่งรู้ว่าไม่ได้รักมันนั้นเธอ ง่ายไปไหมแม่คุณ ไอ้การที่คุณดันดันหนีออกจากบ้านมาตามหาผู้ชาย ไม่ใช่เพราะอยากเจอหน้ามันหรือไง ลองก่อนสิ เพื่อเห็นหน้ามันครั้งแรกก็นี่ก็อยากปรีเข้าไปกอด...เหมือนพวกนางเอกในละคร”

สาวดอกไม้ค้อนให้คนปากจืด อย่าคิดว่าเธอไม่รู้ เธอแอบตำว่าเธอทำตัวน่าเหมือนนางเอกในละคร หญิงสาวทำหน้ายุ่ง จะว่าไปเธอก็เป็นอย่างที่เขาว่า ทำตัวเป็นนางเอกละครตามหารักแรก แล้วเป็นอย่างไรละ นอกจากเพิ่งรู้ว่าอาจไม่ใช่รักแรกแล้วยังเจอกับซาตานปากร้ายแทน

หญิงสาวอมยิ้มเมื่อคิดอะไรได้ ลีโอนาร์ตเหมือนซาตานจริงๆ ใบหน้าคมคายนั้นหล่อเหลา น้อยเสียเมื่อไร หญิงไหนเห็นเป็นต้องมองเหลียวหลัง ส่วน ‘ปาก’ นะเธอ คมอย่างกับกรรไกร เอาไว้ฉีกฆ่าส่วนดีที่มีอยู่น้อยนิด

อัญชันยอมเดินตามชายหนุ่มไปที่สำนักงาน ใจหญิงสาวเต้นไม่

เป็นล้า พร้อมกับนี่ก็เบหน้าไอนุ่นไปด้วย เธอกวาดสายตามองรอบๆ พอไม่พบจึงโล่งใจชั่วครู่

“ไม่อยู่นั้นหรือ แล้วจะกลับเมื่อไหร่” เทียบศิขรถามเสียงจุ่น เพราะหิวข้าวจนแทบท้องไปหมดแล้ว จริงๆ เขาชวนเธอแะกินข้าวเช้าแล้ว แต่หญิงสาวปฏิเสธ

“บ่ฮู้ บ่อเลียงเป็นบ่ได้บอกครับ”

“ทำไมไม่...”

“เอ่อ ขอขอบคุณมากค่ะ” อัญชันแทรกขึ้นพร้อมกับหยิกสีข้างคน ที่กำลังตั้งท่าซักถาม

“นี่คุณจะไปไหน” เทียบศิขรโวยวายเมื่อหญิงสาวจุดแขนให้เขาเดินออกไปนอกสำนักงาน

“ไปหาข้าวกิน ที่โมโหอยู่เนี่ยหิวข้าวไซ้ใหม่” หญิงสาวหันมาแหงเสียงขุ่น ยอมรับผิดชอบที่ไม่ยอมให้เขากินข้าวเช้าก่อน อีกอย่างตอนนี้เธอก็หิวเหมือนกัน

“ทำเป็นรู้ใจ ผมไม่ใจอ่อนให้ผู้หญิงที่เทียวระริกระรี่เล่นมาหาผู้ชายหรือกนะจะบอกให้”

‘อรัยยย...’ สาวดอกไม้ได้แต่กรี๊ดร้องในใจ

“ปากเสีย! คุณหาว่าฉัน ‘อ่อย’ คุณนั้นหรือ”

“ก็เออสิ แก่ล้งพูดดีด้วย ทำเป็นรู้ใจ จะอ่อยให้ผมตกหลุมรักคุณไซ้ใหม่ละ โธ่...ผมไม่โง่งนะจะบอกให้”

“!!!”

“อีกอย่างนะ อวบๆ อย่างคุณเนี่ย” ดวงตาสีสนิมตวัดขึ้นลง “ไม่ใช่สเปกผมหรือจะบอกให้”

“...”

“จะไปกินข้าวก็เร็วเข้าสิ ก่อนที่ผมจะหิวจนตาลายคิดว่าคุณมากินแทนข้าว!”

งานข่าวราดด้วยแกงถูกวางตรงหน้า เทียบศิขรยักควให้
หญิงสาวหนึ่งทีก่อนจะก้มหน้าพู่ข่าวราดไขพะไล้และพะแนงหมูที่สั่ง
แม่ค้าจัดให้แบบพิเศษ ส่วนของหญิงสาวเป็นผัดผักกับหมูทอด กินรส
อ่อนหย้อมเหย้มจนเขาอยากสั่งน้ำพริกกับผักสดมาเพิ่มให้อีกสักถ้วย
สาวดอกไม้ตักข้าวกินบ้าง แก้มซับสีเลือดยามนึกถึงประโยค
ก่อนหน้า เขาบอกจะจับเธอกินแทนข้าว ผู้ชายบ้าอะไรปากคอเราะราย
ขนาดนี้ ว่าพี่เขยเธอฮาร์ดคอร์แล้วยังไม่เทียบเท่าเขา หญิงสาวนี่อย่าง
ขุนเคื่อง

“ขอบคุณครับ” เสียงทุ้มดังขึ้นเมื่อเด็กเสิร์ฟนำน้ำมาให้ ของเขา
เป็นโอเลี้ยง ส่วนของเธอเป็นชานม

“จ่ายตังค์สิคุณ นั่งบื้ออยู่ทำไม”

สาวดอกไม้อึดฮัดทว่าควักเงินจ่ายแต่โดยดี เธอทำเป็นไม่เห็น
ดวงตาสุกใสของสาวรุ่นที่เอาแต่จ้องใบหน้าชายหนุ่ม เพราะไม่มอง
หน้าเด็กเสิร์ฟเลยหันไปเห็นรอยยิ้มแพรวพราวของอีกฝ่ายเต็มๆ รอยยิ้ม
ที่อวดฟันขาว ดวงตามสีสนิมยิบหยีเป็นรูปจันทร์เสี้ยว หญิงสาวเมิน
หน้าหนีทันควัน ไม่ใช่ว่าจะละลายอะไรหรอกนะ แต่เห็นแล้วขัดตา
ชะมัดยาด ถ้าไม่รู้ว่าเขาปากหมากก็ดีหรือ!

“เราจะทำยังไงต่อดีล่ะ” ะหว่างกินข้าวเธอพยายามชวนเขา
พูดคุยดีๆ ย๊า...ดี ๆ

“ไม่รู้สิ อาจต้องรอ ผมไม่ได้ติดต่อกับอาร์ทิสก์พักแล้ว”

“เป็นเพื่อนสนิทประจำอะไรถึงไม่รู้ ขนาดบอกทางมาไวยังผิด
ไปโผล่ที่อื่นได้”

“ก็เป็นเพื่อนสนิทที่ต่างคนต่างทำมาหากินสิคุณ ไม่ได้มีพอรวย
จะได้มีเงินถุงเงินถึงให้ผลาญเล่นมือเดบีนีนานา”

หญิงสาวค้อนให้คนช่างประชด เธอไม่สะเทือนหรือ เพราะแม่
พอจะรวย เธอก็ไม่ได้งอมืองอเท้าขอเงิน ตั้งแต่เรียนจบเธอก็เข้าไป

ทำงานในโรงแรมช่วยผู้เป็นพ่อบริหารงานจนถึงทุกวันนี้ ปัจจุบันพาเบส
พีน่า ไฮเทล บริหารงานโดยพุทธชาติ คิดถึงพี่น้องแล้วความรู้สึกหดหู่
ก็จู่โจมหัวใจ นับเป็นครั้งแรกที่เธอทำผลึนลลามไม่บอกกล่าวพี่น้อง แม้
จะติดต่อบ้านบอกให้สบายใจแล้ว ความรู้สึกผิดก็ยังคงท่วมทับหัวใจ

“คุณไม่ต้องกลัวไปหรอก ผมไม่พาคุณอดตายหรือนอนอนเตียง
อีกแน่ คืนนี้เราจะไปพักกันที่บ้านผม”

“บ้านคุณ?”

“เออสิ ผมเคยมาหาไอ้อาร์ทบ่อยๆ มันเลยยอมขายที่ดินให้ผม
ปลูกบ้านพักตากอากาศไว้ที่นี่”

“อย่างคุณนี่นะ บินมาเมืองไทยบ่อยๆ แถมยังมีเงินซื้อที่ดินปลูก
บ้านพักตากอากาศด้วย” เธอไม่ได้ตั้งใจดูถูก แต่สภาพของชายหนุ่ม
ตอนนี้ทำให้เชื่อไม่ลงจริงๆ ขนาดเงินยังขอยืมเธอตังสามหมื่น ประสา
อะไรกับที่ดินและบ้านพักตากอากาศเล่า แม้จะไม่ไชนในพื้นที่แต่
อัณชันก็พอทราบว่ที่ดินแถบนี้ราคาคงแพงไม่น้อย

“เออสิ ถึงจะยังผ่อนไม่หมดก็เถอะ”

“สรุปว่าผ่อนเอา?”

“ก็เออสิวะ คุณจะซ้กให้มากความทำไม คิดเหรวว่คนอย่างผม
ไม่มีปัญญาปลูกบ้าน เห็นอย่างนี้ขยันทำงานนะจะบอกให้”

“ฉันอยากเชื่อนะ แต่มันเชื่อยาก”

“อู๊วะ! ผู้หญิงอะไรเข้าใจยาก”

“ถ้าคุณอยากให้ฉันเชื่อ แน่จริงก็คืนเงินสามหมื่นฉันมาก่อนสิ”

ใบหน้าซ้บสีเลือดของเขาทำให้เธอฉีกยิ้มกว้างอย่างขบขัน

“ก็บอกว่าเดี๋ยวชายภาพได้จะคืนให้ไง ทวงจริงวู้ย”

“ไม่ได้ทวงยะ แค่พิสูจน์ว่คุณมีเงินจริงใหม่” เธอบอกยิ้มๆ

“ก็...ตอนนี้ไม่มี ก่อนหน้านั้นมันมีเงเล่า โง่จริง”

“เอ๊ะ คุณด่าฉันอีกแล้วนะสิโอ”

“ไม่ได้ด่าซะหน่อย ผมแค่พูดความจริง”

หญิงสาวที่ถูกตรวนหน้าว่าโง่เฝ้าปากแน่น ก่อนจะตัดใจก้มหน้า
กินข้าวเจี๊ยบๆ คิดผิดจริงๆ ที่ชวนเขาคุย เธอช่างเป็นคนไม่รู้จักระเบิดหลาย
โดนกัดโดนแซะก็ครั้งก็ไม่รู้จักจำ

2

รูปหล่อ...มีสไตล์แต่ไร้สตางค์

นับเป็นครั้งแรกที่อัญชันบอกตัวเองว่าเธอคิดผิดมหันต์ การหนีออกจากบ้านมาตามหารักแรกนี่นอกจากโง่งเง่าบรม แล้วยัง โศครชวยอีกด้วย เขาช่างเป็นตัวกาลกิณีสำหรับเธอเสียจริง ตั้งแต่พบกันก็มีแต่เรื่องแยๆ เริ่มจากโดนเขาแหวะและกัตจิกมาตลอดทาง เขาหาว่าเธอแรดที่วิ่งโร่มาหาผู้ชาย แถมตอนลงรถเขายังทำกระเป๋าเสื้อผ้าเธอหายอีกด้วย

ทั้งหมดนั้นยังไม่เท่าสิ่งที่เธอเจอตอนนี้!

“ก็เดี๋ยวก็ไปทำงานในไร่ แล้วให้ ‘เมีย’ ภูทำงานในครัวไง”

ลีโอนาร์ตกำลังโวยวายอยู่หน้าสำนักงานของไร่หนองพะงา ก่อนไปบ้านชายหนุ่มขอมาจัดการธุระก่อน

สาวดอกไม้ทำหน้าที่เบ้ ฐานะของเขาคือมาทะเลาะกับผู้จัดการไร่ เขามาขอทำงานในไร่ ไร่ยที่ที่สุดคือเขาดันอ้างว่าเขาเป็น ‘เมีย’ ได้อย่างทุเรศที่สุด คนอย่างเธอหรือจะยอมเป็นเมียผู้ชายปากร้ายอย่างเขา ให้โลกแตกเสียก่อนเถอะ!

“งานในครัวเต็มแล้ว เหลือแต่งานในไร่ครับ”

“อูบ๊ะ เมียภูตัวเล็กขนาดนี้จะให้ไปตากแดดตากฝนได้ยังไง” ลีโอนาร์ตยังโวยวายไม่เลิก สีหน้าเหมือนจะเอาหน้าทีในครัวมายัดใส่

มีอัญชันให้ได้

“หื้อเป็นลองทำก่อนดีก่อนครับ” ผู้จัดการโฉบอก

“ไม่ได้ เดี่ยวจับใช้ตายเลย เอางานคร้ว ไปล้างจานหันผักเบาๆ”

ไฉนงพะงามีร้านอาหารขึ้นชื่อและมีพนักงานเพียงพออยู่แล้ว ผู้จัดการโฉบได้ยืนดั่งนั้นถึงกับคิดหนัก เรื่องเส้นสายเป็นอะไรที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ในทุกสายงาน ซึ่งแม้เขาจะพบเจอบ่อย แต่ไม่เคยหนักใจเท่านี้มาก่อน เพราะชายหนุ่มที่แต่งตัวปอนๆ ตรงหน้าเป็นถึงเพื่อนสนิทของเจ้านาย

“ถึงคุณจะเป็นเพื่อนกับป้อเลี้ยง ผมก็ไม่สามารถทำหื้อได้หรอกครับ พนักงานในคร้วเต็มแต่ๆ”

“พอเถอะคะ ฉันทันไม่จำเป็นต้องทำงาน” ลูกสาวอภิมหาเศรษฐีโพล่งขึ้นอย่างลึมตัว

“ผิวเธอรวยระอะ!” เป็นเสียงของลีโอนาร์ด “ดูสารรูปตัวเองก่อนสิแม่คุณ เสื้อใหม่ยังไม่มีเงินซื้อมาให้ผิว รืออยากจะทำบ้านเฉยๆ ถ้าเธอไม่ทำงาน วันนี้เราขาดกัน!”

สาวดอกไม้อ้าปากค้าง เหลือบไปทางผู้จัดการโฉบที่กลั่นแกล้งอย่างกับตลกเสียหนักหนา

“คุณ!”

“ทำไม พุดจี้ใจดำหน้อยทำเป็นโกรธ ตอนกลางวันไม่เห็นปั้นปึ่งแบบนี้บ้าง”

‘อริยยย...’ สาวดอกไม้อ้าปากค้างในใจ

“ใจเย็นเถอะครับ”

“ไม่ยุ่งไม่เย็นมันแล้ว ถ้าไม่ทำก็กลับบ้านไปเลย ไปให้พ่อแม่แก่ๆ จนนๆ ของเธอเลี้ยงไป เรา-จบ-กัน-แค่นี้!”

“พอๆ ฉันท่านในโฉบก็ได้” อัญชันไม่ได้กลัวเขา แต่เขาโวยวายเสียงดังทำให้มีคนอื่นมามองเยอะขึ้น หญิงสาวจึงรีบปากส่งๆ พอให้

เรื่องจบตรงนี้ก็ก่อน ไว้ค่อยคิดบัญชีกับเขาทีหลัง

“เออ ว่าง่าย ๆ อย่างนี้สิ เป็นเมียต้องฟัง ‘ผัว’ เข้าใจไหม”

รถเอทีวีคันประตู่ทางเข้าไร่ไม่เท่าไรก็เป็นอันต้องจอด เมื่อคนขับเจอฤทธิ์หมัดของคนซ้อนท้าย อัญชันที่ข่มอารมณ์ตั้งแต่อยู่ในไร่ร้องกรี๊ดๆ หลับหูหลับตาทุบตีเขาแบบไม่ยั้ง เกิดมาเธอเคยโดนใครมัดมือชกให้เป็นเมียเสียที่ไหน แถมไอ้คนอ้ำยังโหริ์พาวด้วยการตะคอกข่มขู่เธอต่อหน้าคนอื่น

“นี่แน่ะๆ ไอ้คนปากเสีย หน้าด้าน ไร้ยางอาย ชี้ตู้...” และอีกหลายสิบคำที่หญิงสาวสรรหามาต่อเขา

“โอ๊ย! มันเจ็บนะคุณ หมัดเมื่อก็ถูกเข้าตามผมด้วยนะ” เทียบศิขรได้แต่ยกมือบังเอาไว้ ไม่กล้าบัดป้อง

“ดีสิ จะเอาให้ตาเขียวเลย ไอ้คนบ้า ปากหมาปากมอม มาดูว่าเขาเป็นเมีย”

“ผู้หญิงอะไรปากจัดจริง ตาว่าผมปากมอม อย่างคุณนี่ตีนักหรือไง ตั้งแต่ลงเครื่องมานี่ดำผมปาวๆ”

“ก็คุณกวรฉันทันก่อน แล้วไม่ต้องมานอกเรื่อง เคลียร์เรื่องตูว่าฉันทันเป็นเมียเตี้ยนี่เลย ฉันทันเสียหยานะ คนอื่นจะเข้าใจว่ายังไง”

“จะเข้าใจอะไรอีก ก็เข้าใจว่าคุณเป็นเมียผม แล้วพวกมันจะได้ไม่ต้องมายุ่งกับคุณไง ที่นี่เป็นไรนะ มีคนงานเป็นร้อย ขึ้นบอกว่าโสด ไอ้พวกนั้นมันก็มาก็อร่อยก็อดิที่คุณปะไร ผมไม่อยากจะมีปัญหาทีหลังหรอกนะ ถึงได้เสียสละเอาตัวเข้าแลกเป็นผัวคุณเนี่ย” ชายหนุ่มพูดใส่ชุดใหญ่จนอัญชันเถียงแทบไม่ทัน

“จะแก้ตัวว่าทำไปเพราะหวังตั้งนั้นหรือ”

“ก็เออสิวะ หล่อๆ อย่างผมเนี่ยหางายเสียที่ไหน ถึงจะแค่เรื่องสมมุติก็จงภูมิใจไว้เลยนะแม่คุณ”

คนฟังมีสีหน้าปั่นป่วนยาก “อ้อ...หล่อแต่กินไม่ได้ไม่เห็นจะอยากครับ”
สาวดอกไม้ไม้วัดสายตามองเขา รูปหล่อมีสไตล์แต่ไร้รสชาติอย่างเขา
ซึ่งนี่คนเอาประวัติไปให้ผู้เป็นพ่อเธอดู คงโดนปาทิ้งเสียตั้งแต่อ่าน
ประวัติหน้าแรก

“นี่! กินไม่ได้แต่เท่ซะเคยได้ยินไหม คงๆ ไว้เถอะ สาวๆ แถวนี่
เขาปลื้มผมทั้งนั้น”

“อ๊ย ทะเลาะกับคุณที่ไรถึงสู้ไม่ได้ทุกที” หญิงสาวพูดอย่าง
ละเหยใจ

“สู้ไม่ได้ก็เลิกหุบ เลิกบ่น เลิกด่า แล้วก็นั่งเงยๆ ผมต้องการ
สมาธิในการขับรถ!”

สาวดอกไม้ยื่นหายใจหอบหลังจากต้องเดินมากกว่ายี่สิบ
นาที่ เขาพาเธอนั่งรถเอทีวีมาตามทางลาดซีเมนต์ซึ่งมีทั้งโค้งหักศอก
เนินสูง และทางลาดชัน เล่นเอาเธอเหงื่อตก แอ้มพอกถึงแล้วยังต้องเดิน
ต่ออีกด้วย อากาศที่นั่นแตกต่างกับที่สำนักงานแบบหน้ามือเป็นหลังมือ
ที่นั่นท้องฟ้าสีครามอากาศแจ่มใส แต่ที่นั่นกลับมีหมอกขาว ความเย็น
ทำให้หญิงสาวห่อไหล่

“เดินไวๆ สีคุณ” ชายหนุ่มซึ่งเสนอที่พักรให้ฟรีๆ เรียก

อัฒจันทร์เหลียวมองไปรอบตัวแล้วเกิดไม่แน่ใจ เธอไวใจเขาได้แน่
หรือ หากเขาคิดมีดีมีร้ายจะทำอย่างไร ตัวเท่าเมียงอย่างเธอหรือจะสู้
กับลูกครึ่งพญาช้างสารกับควายเถิกอย่างเขาได้

“ฉันทไวใจคุณได้ไซ้ไหม ลีโอ” เธอถามอย่างหวาดๆ จะว่าไปแล้ว
เธอก็รู้จักมักคุ้นกับเขาไม่น้อย เขาเป็นเพื่อนของพี่ชายเพื่อนสนิทของ
เธอ แม้ตอนพูดจากันจะค่อนข้างไปทางทะเลาะก็ตามเถอะ เธอกับเขามี
เหตุให้เจอกันปีละครั้ง ซึ่งเป็นเรื่องบังเอิญที่น่าแปลกใจไม่น้อย ทุกครั้ง
ที่พบกันเธอกับเขาจะต้องหาเรื่องทะเลาะกันตลอด และเธอต้องเป็น

ฝายพ่ายแพ้ว โม่โหโกรธาอยู่เป็นสัปดาห์กว่าจะลืม

“ถ้ากลัวผมปล้ำก็เลิกคิดไปได้เลย บอกแล้วไง อวบๆ อย่างคุณไม่ใช่สเปกผม” เขาหันมาบอกพร้อมทั้งตัวตวยตาสำรวจร่างบอบบางจนเจ้าตัวมองค้อน

“รู้แล้วอะ ไม่ต้องมาขี้ พ่อคนมีสเปกสูงส่ง ฉันอยากเห็นหน้าผู้หญิงในสเปกของคุณจริงๆ”

“ไปส่องกระจกดูสิ”

สาวดอกไม้เบิกตากว้างด้วยความตกใจ อย่างบอกนะว่า...

“ตรงข้ามกับคุณทุกอย่างแหละ”

“อ้อ...คนบ้า ปากร้ายที่สุด” สุดจะหาคำใดมาต่อว่า หญิงสาวได้แต่ฮึดฮัด

เทียบศิขรหัวเราะลั่น “ผู้หญิงอาร้าย...หลงตัวเองเป็นบ้า” เขาลากเสียงยืยวนก่อนจะเดินต่อ

ทัศนียภาพรอบด้านทำให้ชายหนุ่มผิวปากอย่างอารมณ์ดี เขาเดินลัดเลาะตามทางที่แผ้วถางไปเรื่อยๆ ก่อนจะพบกับสวนดอกไม้ซึ่งมองเห็นวิวไร่ชาเขียวขจี หมอกขาวลอยอ้อยอิ่งอยู่ในอากาศ ปลายกลีบดอกไม้มีหยดน้ำค้างเกาะ

อัฒจันทร์มองสวนตรงหน้าอย่างตื่นตาตื่นใจ บริเวณที่เธอยืนอยู่เป็นเนินสูงทำให้เห็นทัศนียภาพด้านหน้าได้อย่างชัดเจน บนก้อนหินที่ถูกลำมาวางเป็นทางเดินมีต้นดุสิตากำลังออกดอกสีม่วงเข้มขึ้นอยู่เต็มข้างๆ กันเป็นสร้อยสุวรรณาสีเหลือง ถัดจากทางเดินเป็นบานชื่นที่ออกดอกบานสะพรั่งหลากสีล้วน มีดอกเหลืองศิริบุญแซมอยู่ด้วย

“ว้าว! สวยจังเลย” สาวดอกไม้อุทาน ลืมความเหนื่อยและความขุ่นเคืองก่อนหน้าไปจนสิ้น หญิงสาววิ่งไปยังต้นเบญจมาศที่ทอดดอกสีบานเย็น ขนาดดอกที่โตมากทำให้เธอร้องว้าวอีกครั้ง หญิงสาวผละจากต้นเบญจมาศลุกขึ้นมองรอบๆ อีกครั้ง ต้นลำโพงกำลังออกดอก

สีชาวสะพรั่งทั้งต้น บริเวณรอบๆ นี้ปลูกดอกไม้เกินสิบสายพันธุ์แน่นๆ และที่สำคัญพวกมันออกดอกพร้อมกัน

หากเป็นหญิงสาวก็ต้องเปรียบว่าแข่งกันสวยเลยทีเดียว!

อัณฐันยิ้มให้ภาพตรงหน้า ก่อนที่คิ้วโก่งจะขมวดมุ่น ถ้าจำไม่ผิด...เธอเคยเห็นภาพนี้ที่ไหน

“เอ๊ะ! ทำไมสวนมันดูคุ้นๆ จังเลยคะ” ภาพวาดสีน้ำที่แขวนประดับในห้องนอนผุดขึ้นมาในหัว

เทียบศิขรมองไปรอบๆ ก่อนยกไหล่ “สวนไหนๆ ก็เหมือนกัน ทั้งนั้นแหละคุณ อย่ามัวแต่มโน เดินเร็วๆ เข้า” เขาเดินลึกลงไปตามทางที่วางหินเป็นขั้นบันได สวดดอกไม้เดินตามพร้อมกับมองความงามเบื้องหน้า

“สวยอย่างกับสวรรค์แน่ะ ฉันไม่เคยนึกกว่าจะมีที่อย่างนี้อยู่จริงๆ”

เวลาต่อมาอัณฐันแทบอยากกลับคำพูด เมื่อเขาพาเธอมาถึง ‘กระท่อม’ เก่าๆ ซอมซ่อ สวดดอกไม้เหลิยวหาบ้านพักตากอากาศเท่าไรก็ไม่พบ บริเวณนี้มีเพียงกระท่อมไม้ไผ่มุงด้วยหญ้าคา ฝาเรือนทำจากไม้กระดาน ห่างออกไปมีกระท่อมอีกหลังที่ปลูกติดพื้น แม้รอบด้านจะดารดาษไปด้วยดอกไม้มานานาพันธุ์ แต่ตอนนี้อัณฐันไม่มีอารมณ์ชื่นชมพวกมัน เธอกำลังกลัวความคิดตัวเอง กลัวอย่างรุนแรงว่าสิ่งที่คิดจะเป็นจริง

“นี่แหละบ้านผม”

หญิงสาวอ้าปากค้างทันที บ้านที่เขา ‘ผ่อน’ คือ...

“ไม่เอาน่าสิโอ ฉันเหนื่อย คุณอย่าอำฉันเล่นอีกเลย” เธอบอกเสียงอ่อนระหอย เขาพาเธอเดินมาไกลเสียจนเธอเหนื่อย แม้จะพอใจกับทิวทัศน์รอบด้าน แต่ถ้าให้นอนที่นี่จริงๆ เธอคงทำไม่ได้ กลางค้ำ

กลางคืนไม่มีไฟฟ้า แคมป์ยังเงียบสงัด

“ใครเขาเอาความมั่งมีมาล้อเล่นกันเล่าอวบ นี่บ้านผม ที่ดินบริเวณนี้ก็เป็นของผม” เขาชี้แผ่นดินที่เหยียบ

“บอกว่าไม่เล่นยังงัยละ!” หญิงสาวตวาดด้วยความโมโห

“อูวะ ก็ไม่เล่นสิ นี่บ้านผม ที่ดินของผม” เขาย้ำด้วยสีหน้าจริงจัง เสียจนสาวดอกไม้เริ่มกลัวความจริง

“บ้านหลังนี้ ที่ดินบริเวณนี้เนี่ยนะ”

“เออสิ มาๆ คุณขึ้นมาดูสิ บ้านผมด้านหลังเห็นวิวสวยด้วยนะ” เขาลากแขนหญิงสาวให้เดินตาม เปิดประตูออกก็พบว่าด้านในเป็นห้องโถงไม่กั้นห้อง เอ่อ...ขนาดพื้นที่ไม่เอื้ออำนวยให้กันด้วย เทียบศิขรเปิดหน้าต่างด้านหลัง

“นี่ไง”

สาวดอกไม้เบิกตากว้าง มองผ่านหน้าต่างที่ทำจากไม้ชนิดเดียวกับฝาเรือนก็พบกับ...สีเขียวขจีของต้นไม้ หญิงสาวก้าวเข้าไปใกล้หน้าต่าง เธอกลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็น

เธอชะโงกหน้าออกไปก็พบว่ากระท่อมนี้สร้างอยู่บนเนินสูง ด้านหลังเป็นแผ่นหินราบก่อนที่พื้นจะค่อยๆ เอียงลงไป มองเห็นทิวไม้น้อยใหญ่ ต้นชาที่ปลูกโค้งตามสันเขา ลดหลั่นเป็นขั้นบันไดยาวสุดลูกหูลูกตา โดยมีฉากหลังเป็นทิวเขาน้อยใหญ่

“สวยไหม” เสียงห่มดังจากด้านหลัง

“ก็สวย แต่น่ากลัวมากกว่า”

“น่ากลัวตรงไหน วิวดีมากๆ ต่างหาก ดูด้านข้างสิ กล้วยไม้ป่ากำลังออกดอก ที่นี้อากาศดีทั้งปี ผมชอบมาวาดรูปที่นี่ มันเงียบสงบ”

“เอ่อ ถ้ายังงัย ฉันไปพักที่อื่นก็ได้นะ คุณจะได้อวดภาพเสียบๆ”

“ไม่เป็นไร ผมเต็มใจ อีกอย่างคุณจะไปพักที่อื่นให้เปลืองเงินทำไม บ้านผมก็พออยู่กันได้ รวยนักหรือไงแม่คุณ”

“แต่...”

“ไม่มีแต่ ขึ้นไปพักที่อื่นพวกคนงานก็สงสัยกันปะไร ผัวเมีย
ประสาอะไรแยกกันอยู่ เมียกินอยู่หรืออย่างกับเจ้าหญิง ส่วนผัวอยู่อย่าง
ยาก ไม่อายเขาหรือไง”

“เอ๊ะ คุณนี่ยังงี้ คำก็เมีย สองคำก็ผัว เราสองคนไม่ได้เป็นอะไร
กันสักหน่อย”

“ถึงจะเป็นเรื่องสมมุติเราก็ต้องซ่อมให้ชินใจ ไม่มีมืออาชีพเลยนะ
คุณนี่”

“ฉันไม่ได้มืออาชีพอย่างคุณนี่นา” อัญชันสวนด้วยความหมั่นไส้
ผู้ชายอะไรเข้าใจยากสมกับเป็นศิลปิน เดี่ยวดีเดี๋ยวร้ายจนเธอสับสน
ไปหมด ที่สำคัญคือเขา ‘งก’ มาก! กงขนาดลิ้มความเป็นสุภาพบุรุษ
เลยทีเดียว เขากล้าบอกให้เธอจ่ายเงินค่าข้าวอย่างไม่อายปาก ขอเงิน
จ่ายค่ารถ ขอเงินซื้อลูกอม และค่าใช้จ่ายอีกมากมายล้วนมีแต่เธอที่
จ่าย

“จ้ะก็ฝึกให้ชินเสียสิ คุณเป็นเมีย ส่วนผมเป็นผัว โอเค!”

“ไม่โอเค แล้วฉันก็ไม่นอนที่นี่ด้วย มันน่ากลัว” เธอเสียงเสียง
สูงปรืด จะให้เธออยู่กับเขาได้อย่างไร แม้จะเติบโตที่ต่างประเทศ แต่
ผู้เป็นแม่ก็สอนให้รู้จักถูกควร เธอเป็นหญิงจะอยู่ร่วมบ้านกับผู้ชายที่
ไม่ใช่คนรักได้อย่างไร

“น่ากลัว?” เขาทวนเสียงสูงเช่นกัน ผายมือไปรอบๆ “ดอกไม้
รอบๆ นั้นไม่สวยหรือไง วิวหน้าต่างก็เลิศสะแมนแดน รังนอนอย่างกับ
นอนวัง ยังมีอะไรต้องกลัวอีกเล่า” เจ้าของบ้านบอกด้วยความภาคภูมิใจ
ผิดกับคนฟังที่มีสีหน้าเหมือนโดนจับกรอกยาขมทั้งหม้อ

“วังเวงนะสิ คนบ้า!”

ความงกที่อัญชันแอบค่อนข้างน้อยและชายหนุ่มในใจยังไม่สิ้นสุด
เพียงแค่นั้น นอกจากลีโอนาร์ตจะบังคับให้เธอพักที่บ้านเขาโดยยก
เหตุผลอีกร้อยแปด บวกกับให้สัญญาอีกเป็นร้อยๆ ข้อตามที่เธอขอ
เขายังไม่พาเธอไปซื้อเสื้อผ้าใหม่ โดยให้เหตุผลว่าสิ้นเปลือง เขาทิ้งให้
เธออยู่บ้านคนเดียววาวๆ ครึ่งชั่วโมงแล้วกลับมาพร้อมกับ...เออ เสื้อผ้า
ห้าชุดซึ่งมันไม่ใช่ของใหม่ทั้งหมด

“ผ้าถุงนี้มีใหม่สองผืนนะขอว ไ้เงินค่าจ้างคุณออกไปจ่ายด้วย
ละ” เขายังมีหน้ามาบอกให้เธอจ่ายเงินอีกด้วย

“ฉันจ่ายให้เดี๋ยวนี้เลยก็ได้นะ ถ้าคุณจะกรุณาพาไปซื้อเสื้อผ้า
ในเมือง” เธอบอกอย่างข่มกั้นอารมณ์ ทั้งโกรธทั้งขำ เสื้อผ้าที่เขานำ
มาให้ เป็นเสื้อผ้าฝ่ายแบบชาวเขา ผ้าถุงมีตั้งแต่ลายดอกยันสีน้ำตาล
เข้มล้วน เห็นแล้วน่าเพลี่ยจิต คุณหนูอย่างเธอน่ะหรือต้องมาใส่เสื้อผ้า
แบบนี้

อัญชันไม่ใช่คนเรื่องมากหรือเย่อหยิ่ง เพียงแต่หญิงสาวเห็นว่า
มันไม่มีความจำเป็นที่ต้องทำอย่างนี้ เงินทองเธอมีพอจ่ายซื้อเสื้อผ้า
ใหม่ และเธอก็ไม่จำเป็นต้องปลอมตัวเป็นคนงานในไร่่งพะงาอีกด้วย
แรกเริ่มเจตนาของเธอคือมาเจอไออุ่น พิสูจน์ใจตัวเองว่าเธอใช้รักแรก
หรือไม่ หากไม่ใช่เธอก็ตั้งใจกลับบ้าน แต่ถ้าใช่ขึ้นมาค่อยคิดต่อทีหลัง

หญิงสาวยอมรับว่าตัวเองคิดแบบนางเอกละครตั้งแต่ที่แรก
กระนั้นแล้วเหตุการณ์คงไม่บานปลายมาถึงจุดนี้ จุดที่เธอต้องปลอมตัว
เป็นคนงานในไร่ ที่สำคัญยังเป็นเมียศิลปินได้แห่ง ถ้าไม่ใช่เพราะเขา...
เรื่องคงไม่บานปลาย

“รวยจริง คิดตรองเยอะๆ หน่อยเถอะขอว ผู้คุณเก็บเงินไว้ยาม
ฉุกเฉินไม่ดีกว่าหรือไง เกิดผมหรือคุณไม่สบายกะทันหัน เราสองคน
จะได้มีเงินรักษา”

“แต่ฉันมีเงิน ไม่จำเป็นต้องประหยัด” เธออดเสียดายบอก

“ข้าจริงร้อย ผู้หญิงอะไรอดรวย”

“ไม่ได้วอดย่ะ ฉันมีเงินจริงๆ แล้วคุณก็เลิกหาเรื่องต่อว่าฉันสักที ฉันอยากได้เสื้อผ้าใหม่ ไม่งั้นฉันไม่อยู่ที่นี้จริงๆ ด้วย”

อัญชันยอมรับว่าเธอเชื่อใจเขามาก แต่ก็ปริ่มตัวเองว่าอย่าไว้ใจทาง อย่าวางใจคนปากหมา สมองหญิงสาวคิดวิธีป้องกันตัวไว้ต่างๆ นานา หลังจากยอมรับอย่างปลงตกว่าต้องอยู่ที่นี้อีกสองสามวันเท่านั้น เทียบศิขรวบกองเสื้อผ้าใส่ถุงคืน ปากบ่นไปเรื่อย

“หาให้ใส่ดีๆ ไม่ชอบก็แล้วไป คินนี่ก็อยู่ในชุดเดิมเถอะแม่คุณ ผมงคงไม่มีปัญญาพาคุณลงไปหาซื้อข้าวของใหม่วันนี้อย่างไร ถ้ายังมีสมองพอจดจำทาง คุณน่าจะรู้ว่าถ้าจะขึ้นมาถึงที่นี้ถนนหนทางมันเป็นยังไง”

อัญชันรีบคว้าถุงเสื้อผ้าในมือเขาไว้ทันทีที่ ทำไมเธอจะจำทางมาไม่ได้ ระยะทางกว่าสี่สิบกิโลเมตรเป็นถนนสองเลนแคบๆ บางช่วงเป็นโค้งหักศอก ข้างทางบางครั้งก็เป็นเหว แล้วยังมีหมอกขาวบดบังทัศนียภาพอีกด้วย เรียกว่ารถรับจ้างค่อยๆ คืบคลานมา เพราะทัศนวิสัยไม่สู้ดี มองเห็นแค่ระยะร้อยเมตรเท่านั้น นอกนั้นก็ขาวโพลนไปหมดอย่างกับติดอยู่ในความฝัน

“ฉันใส่ไปก่อนก็ได้”

“ดี ห้องน้ำอยู่ติดกับครัวด้านนอกโน้น ตามสบาย แล้วไม่ต้องถามหาเครื่องทำน้ำอุ่นนะอวบ แหกตาดูก่อนว่าไฟฟ้ามันมีไหม”

ไฟฟ้ามี...แต่เป็นไฟจากเครื่องปั่นไฟที่ต้องใช้อย่างประหยัด

บรรยากาศไม่เจียบวังเวงนักเพราะเสียงเครื่องปั่นไฟด้านนอก อัญชันนั่งกอดเข่าอยู่มุมหนึ่งในกระท่อม หญิงสาวนึกถึงผู้ให้กำเนิด แม้จะโทรก และให้เหตุผลที่ทั้งสองทันทีที่ถึงเมืองไทย ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังไม่สบายใจ คุณป้าคร่ำครวญร้องขอให้เธอลับบ้าน ถึงกับให้สัญญา

ว่าจะไม่บังคับเรื่องแต่งงานอีกต่อไป เธอเชื่อที่คุณป้าพูด แต่ก็คิด
แผลงๆ ว่าเดินหน้าแล้วไม่ควรหยุดจนกว่าจะได้คำตอบ และเพราะ
ความคิดบ้าๆ ชั่วแล่นนั้นแหละที่พาเธอมาที่นี้

“คิดอะไรอยู่” เทียบศิขรที่ก้มๆ เงยๆ โดยมีดินสออยู่ในมือถาม
“คิดถึงครอบครัว”

“ลูกแหง”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกน่า ฉันก็แค่ผูกพันกับครอบครัวมากไป
หน่อย พวกเขาคอยอยู่ใกล้ฉันตั้งแต่เล็กจนโต แล้วคุณล่ะผูกพันกับ
ครอบครัวใหม่ มีพี่น้องกี่คน”

เทียบศิขรยังคงก้มหน้าจดปลายดินสอลงบนกระดาษ “แม่ผม
ตายแล้ว ส่วนพ่อก็แต่งงานมีครอบครัวใหม่”

“พวกเขาไม่สนใจคุณนั้นหรือ” สภาพเขาเหมือนคนตัวคนเดียว
ต้องทำงานพาร์ทไทม์เพื่อต่อเติมความฝันและต้องประหยัด นี่ไม่ใช่
ไลฟ์สไตล์ของคนมีครอบครัวเป็นแน่

“สนใจ แต่ผมไม่ยุ่งกับพวกเขาเอง”

“คุณเป็นคนเย่อหยิ่ง ทิฐิ เจ้าอารมณ์ เอาแต่ใจ” หญิงสาว
วิจารณ์เขาไปตรงๆ

ชายหนุ่มเมงยหน้าขึ้น ยิ้มกว้างโชว์ฟันขาว “คุณพูดเหมือนปู่ผม
เปียบเลย”

“มีปู่ด้วยหรือ”

“มีสิคุณ ผมไม่ได้เกิดจากกระบอกไม้ไผ่นะ”

“ก็คุณทำตัวเหมือนคนจรจัดไม่มีญาติ แถมยังงกถึงขนาดให้
ฉันออกค่าใช้จ่ายทั้งหมดไม่เว้นแม้แต่ลูกอม” เธอกล่าวหาเขาอย่าง
กระแทกกระทั้น ยังเจ็บใจไม่หาย เธอไม่ได้งกเงิน แต่เสียหน้าไม่น้อย
ยามเขาไร้ยางอายต่อหน้าผู้คน

“มันถูกแล้วนี่ คุณเป็นคนอยากมาคุณก็ต้องจ่าย ผมไม่คิดค่า

เสียเวลาก็นูญแล้ว”

“แต่คุณเอาเงินฉันไปสามหมื่น”

“บ๊ิดโอ้ บอกแล้วไงว่าขอยืมก่อน เดี่ยวขายรูปแล้วจะคืนให้
หน้าตาที่ดี ไม่น่าโง่เลย แค่นี้ยังแยกแยะไม่ออก”

“คุณดำฉันอีกแล้วนะ” สาวดอกไม้แหว

“ก็เออสิ คุณคิดว่าผมจะชมคุณหรือไง” เทียบศิขรวางดินสอ
ยิ้มมุมปากกรู้มกริมอย่างชอบใจที่เห็นอีกฝ่ายหัวฟัดหัวเหวี่ยงเถียง
ไม่ทัน

“คนบ้า ปากเสีย”

“ชอบคุณที่ชม”

“ฉันดำ”

“อ้าวเหรอ ผมคิดว่าผมออกจะบ้าๆ อยู่หน่อย ส่วนปากเสียเนีย
ชั่ววัลโดยแม่คุณ”

“โอ๊ย...คุณพระคุณเจ้า อะไรตลใจให้เธอมากับเขากัน” สาว
ดอกไม้คร่ำครวญอยู่ในใจ จะโทษว่าหลงลมปากเขาก็ไม่น่าใช่ ปากเสียๆ
อย่างนี้ไม่มีอะไรให้หลง

“ฉันไม่เถียงกับคุณแล้ว ฉันจะนอน ส่วนคุณก็นอนตรงนั้น
ห้าม...ข้ามเขตมาเด็ดขาด”

เรื่องมีอยู่ว่าเมื่อตอนเย็นเธอกับเขาแบ่งเขตแดนกัน โดยเธอ
ยึดครองครึ่งหลัง ส่วนเขาอยู่ด้านหน้าใกล้ประตู เสื้อที่นอนหอมมุ้งที่
เขาหามามีสองชุดก็แบ่งให้เท่ากัน เสียแต่ผ้าห่มบางไปหน่อย ไม่เหมาะ
กับอากาศหนาวเย็น ซึ่งลีโอนาร์ตบอกว่าพรุ่งนี้จะพาเข้าเมืองไปซื้อใหม่

อัญชันคลานเข้ามาด้วยท่าที่หวาดระแวง เธอยังไม่เชื่อใจเขา
ร้อยเปอร์เซ็นต์ แม้ก่อนหน้านี้อิทร. ไปถามเพื่อนสนิทอย่าง ‘อแมนด้า’
ฝ่ายนั้นรับรองเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าลีโอนาร์ตไว้ใจได้ อีกทั้งยังให้พี่ชาย
มาช่วยยืนยันด้วยอีกคน นี่อาจเป็นสิ่งตลใจให้เธอมากับเขาก็ได้ ใคร

จะรู้...

เทียบศิขรมองคนนอนตะแคงข้างมาทางเขาด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม ชายหนุ่มยังก้มหน้าบรรจงขีดเขียนลายเส้นบนกระดาษอย่างตั้งใจ ภาพหญิงสาวนั่งกอดเข่าอิงฝาผนังเป็นรูปเป็นร่างขึ้น เขาค่อยๆ วาดเปลือกตาที่หลับต่า ขนตาขนยาวส่งให้เธอน่าทะนุถนอม ใบหน้าหญิงสาวในภาพให้อารมณ์ครุ่นคิด และเทียบศิขรก็รู้แสบใจดีว่าหญิงสาวกำลังคิดอะไร

“นอนเถอะ ผมรับรองว่าผมจะไม่ทำอะไรคุณ คำพูดผู้ชายเวลาอยู่สองต่อสองกับผู้หญิงส่วนใหญ่มักเชื่อไม่ได้ แต่ขอให้คุณเชื่อเถอะ ผู้ชายอย่างผมหากคุณไม่เต็มใจ ผมไม่มีวันขืนใจคุณเด็ดขาด” เขาเงยหน้าจากกระดาษมาพูดด้วยน้ำเสียงจริงจังเสียจนอัญชันโล่งใจ เธอเกือบจะยิ้มหากไม่มีอีกประโยคหลุดตบท้าย

“บอกแล้วไง คุณไม่ใช่สเปกผม”

ถ้าไม่มีประโยคสุดท้าย...ไม่แน่ว่าที่คืนนี้เธออาจหลับสนิทแทนที่จะเอาแต่กรุ่นโกรธด่าทอเขาในใจจนนอนไม่หลับ!

3

หนุ่มช่างยั่ว กับ สาวช่างบ่น

แม้ว่าการทำงานในไร่ชาจะไม่โหดร้าย ถึงอย่างนั้นลูกสาว อภิมหาเศรษฐีก็ยังคงคิดไม่ได้ว่าเธอกำลังบ้าไปแล้ว จู่ๆ เธอก็ยอมเป็น คนงานไร่ชาในสวนมะพร้าวเพื่อนสนิทเจ้าของไร่ ความสัมพันธ์ ฉันทันเพื่อนระหว่างทั้งสองดูน่าประหลาด คนหนึ่งเป็นถึงเจ้าของไร่มีฐานะ ดี ส่วนอีกคนตรงกันข้ามกันแทบทุกอย่าง ไร่ยางอายุถึงขนาดทยอยลด ตัวมาเป็นคนสวน ขอผ่อนที่ดินพร้อมกระท่อมอีกหนึ่งหลัง ไม่บ้าก็ไม่รู้ จะว่าอย่างไร

หะแรกที่คิดหนีออกจากบ้าน อัญชันตั้งใจใช้เวลาแค่หนึ่งสัปดาห์ เป็นอย่างมาก ไม่นึกเลยว่าเพื่อนร่วมทางจะทำให้ยึดออกไปอย่างไม่มี กำหนด ใ้อุ่นยังไม่กลับมาที่ไร่ อย่างช้าสุดก็คงอีกสองสามวัน อัญชัน คิดว่าเธอไม่จำเป็นต้องพบเขาแล้ว เพราะไม่ว่าจะเจอหน้าเขาหรือไม่ ตอนนี้เธอไม่ยินดียินร้ายสักนิด

อากาศตอนเช้าเย็นจัดจนหญิงสาวซุกตัวในผ้าห่ม เรื่องอาบน้ำ ตอนเช้านะทิ้งไปเลย อาบน้ำแค่ตอนเย็นยังแทบแหย่ น้ำเย็นจัดเกือบทำให้ เธอร้องกรี๊ด และห้องน้ำก็ดันด้วยไม้ไผ่ผ่าซีกไม่ได้สร้างความอุ่นใจ ให้เธอสักนิด ชายหนุ่มเจ้าของบ้านกระแทกเบาๆ ที่เตียงมันคงพร้อม พังลงทันที

“ตีห้าแล้ว ตื่นเถอะอวบ” เสียงจ้วเจียดังขึ้นหลังเสียงนาฬิกาปลุก
สาวร่างไม่อวบล้มต่าขึ้นมาตวัดค้อน

“ฉันทหนาว” การตื่นเช้าไม่ใช่ปัญหาสำหรับเธอ แต่อากาศเย็นจัด
ต่างหากที่ทำให้เธอไม่อยากจะลุก

“มาซุกอ้อมกอดผมสิ เดียวได้อุ่นแน่” เขาเข้าที่เล่นที่จริงอยู่ใน
มุ้งอีกหลัง

“บ้าสิ! ฉันทยอมหนาวตายดีกว่า” เธอได้ตอบ หน้าร้อนเห่อ

“อะไรกัน ไม่บ้าสักหน่อย ไม่เคยได้ยีนหรือไง หนาวเนื้อห่มเนื้อ
ถึงหายหนาว” เทียบศิขรลุกขึ้นจุดตะเกียงเจ้าพายุ แสงสว่างทำให้
ชายหนุ่มเห็นร่างบอบบางที่ขดตัวเป็นดักแด้

“ฉันทไม่เคยได้ยีน แล้วก็ไม่ได้เชื่อว่าอกคุณจะอุ่นกว่าผ้าห่ม”

“เคยได้ยีนคำนี้ใหม่ ลิบปากว่าไม่เท่าตาเห็น ลิบตาเห็นไม่เท่า
มือคลำ ดังนั้นคุณต้องลองมาอยู่ในอ้อมกอดผมสักครั้งแล้วจะรู้”

“แหะ ใครเขาอยากได้อุ่นแบบนั้น” เธอเถียงทั้งที่ยังนอน
ตะแคงหันหลังให้เขา

“ระวังไว้เถอะ เกลี่ยอะไรได้อย่างนั้น สักวันจะแจ้วๆ ขอให้ผม
กอด”

อัญชันนินหน้า คำพูดเขาจิกกัด แต่บางครั้งก็เหมือนหยอดหลอก
ให้หลง คงเป็นลักษณะของพวกกะล่อนปลิ้นปล้อน หญิงสาวพลิกตัว
หันมาในจังหวะที่ชายหนุ่มลอดมุ้งออกมายื่นพอดิบพอดี

“กรี๊ดดด...” เธอกรี๊ดร้องลั่นพร้อมกับลุกขึ้นถอยกรูดไปชิดผนัง

“เฮ้ย! หันมาตอนนี่ทำไมเนี่ย” เจ้าของร่างสูงสมส่วนที่อัดแน่น
ไปด้วยกล้ามเนื้อไวววย คคว้าผ้าขาวม้ามาพันที่เอวอย่างเร่งรีบ

“ไอคนลามก ฉันทนอนอยู่ในบ้านทั้งคน ยังมีหน้ามาแก้อ่านอน”

“ก็มันชินนี่นา”

“ชินบ้าชินบออะไร อากาศเย็นจะแยอยู่แล้ว” สาวดอกไม้หลับตา

ปี ภาพล่อนจ้อนท่ามกลางแสงตะเกียงยังตามมาหลอกหลอน เธอ
ยอมรับว่าลีโอนาร์โดมีเรือนร่างสมบุรณ์ชนิดที่นายแบบหลายคนยังอายุ

“เอาน่า มันก็ไม่ได้น่าเกลียดสักหน่อย คุณออกจะได้กำไร”

คนได้กำไรแม้ปากแน่น ถ้าเลือกได้เธอจะไม่หันกลับไปจนกว่า
เขาจะออกจากบ้าน สาวดอกไม้คิดอย่างท้อแท้ ลางสังหรณ์บอกว่าเธอ
จะไม่มีวันลืมภาพนั้นไปอีกชั่วชีวิต

“คนลามก!” เธอได้แต่ก่นด่าอย่างขุ่นเคือง

“ลามกที่ไหน เรื่องธรรมชาติของผู้ชายน่า เข้าๆ อากาศดีมันก็มี
มีปิ้งปิ้งกันบ้าง แต่ไม่ต้องคิดเข้าข้างตัวเองว่าผมพิศواسคุณหรือกะ
บอกแล้วไง...อวๆ อย่างคุณไม่ใช่สเปกผม”

โดนกล่าวหาว่าอวบอีกครั้ง สาวดอกไม้ยิ่งโกรธมากขึ้น มันใช่
เรื่องที่ต้องมาพบเจอใหม่ หรือทั้งหมดเป็นเขาที่วางแผนเอาไว้ เขา
ต้องการแก้แค้นเธอใช่หรือเปล่า ค่าที่ตอนเรียนเธอได้คารมกับเขา
ทุกครั้งที่พบหน้า ไม่ยอมอ่อนข้อใจจะหายไปกับความหล่อของเขา
เหมือนสาวๆ ทั่วไป

“ไม่ต้องห่วง ‘จิ้งจก’ ของคุณไม่สามารถทำร้ายจิตใจของฉันได้
หรอก” อัญชันกดเสียงบอก

เทียบศิขรเบิกตากว้าง ก้มมองจิ้งจก เอ๊ย แก่นกายท่อนล่างของ
ตัวเอง

“ทั้งใหญ่ทั้งยาวอย่างนี้บ้านคุณเรียกจิ้งจกหรือ นี่มัน ‘ตุ๊กแก
ตัวพ่อ’ ต่างหากเล่า” คนโดนดูถูกแก้ต่างอย่างดุเดือด ตั้งแต่เป็นผู้ชาย
เต็มวัยก็เพิ่งมีสาวพูดเชิงว่าน้องชายของเขาเล็ก

“จิ้งจก” อัญชันยื่นกรามพลางแบะปาก ทว่าไม่ได้หันไปมอง
จิ้งจก เอ๊ย ชายหนุ่มแม้แต่หางตา

“ตุ๊กแกตัวพ่อ ใหญ่มากยาวมากด้วย!”

ทุ่มเถียงกันพอหอมปากหอมคอ เทียบศิขรก็ปังปังออกไป

อากาศเย็นพร้อมก็มีหมอกจัดทำให้กายหนุ่มสะท้าน แม้เขาจะเคยชินกับอากาศหนาวเย็น แต่นับเป็นครั้งแรกที่เขาถุงผ้าขาวม้าเดินโทงๆ ออกมานอกบ้าน เขาปลุกกระท่อมหลังนี้เมื่อห้าปีก่อน เพราะอยากมีสถานที่สงบสำหรับวาดรูป ด้านข้างกระท่อมมีครัวเล็กๆ และห้องน้ำ หลังจากล้างหน้าแปรงฟันและสวมเสื้อผ้าเรียบร้อย ชายหนุ่มจึงหุงข้าวโดยใช้เตาถ่าน อาหารเข้าวันนี้คงหนีไม่พ้นเมนูไข่กับปลากระป๋องที่แสนสะดวกและอร่อย

ข้าวสุกไม่นานเจ้าของร่างบอบบางก็เดินมาเข้าห้องน้ำ ก่อนปิดประตูเธอยังไม่วายหันมามองค้อน เสียงหวีดร้องเล็กๆ ดังขึ้นไต่ๆ กับเสียงน้ำกระทบพื้น เทียบศิขรยิ้มกว้าง สิบสององศาเซลเซียสไม่สะท้านก็ไม่ใช่คนแล้ว เขาชอบอากาศเย็นจัดแบบนี้ แต่ก็ยังติดนิสัยส่วนตัวที่นอนไม่สวมเสื้อผ้า เขาและอัญชันมีผ้าห่มคนละสองผืน ผืนเล็กเป็นผ้านานา ส่วนผืนใหญ่เป็นผ้าห่มโตได้หนา

ไม่นานหญิงสาวก็ออกจากห้องน้ำพร้อมชุดใหม่ เดรสตัดจากผ้าขาวเขา ปีกลายดอกไม้ ด้านหน้ามีสายรัดดูเข้ากับหญิงสาว เรือนผมสลวยสีดำขัดกับนัยน์ตาสีฟ้ารวบสูงเป็นหางม้า เจ้าของใบหน้าที่เป็นจิวก็ค้อนให้คนมองตาพราว

“ฉันว่าชุดนี้มันไม่เข้ากับวิกผมที่คุณหาให้ฉันใส่หรอกนะ” เธอบอกอย่างปั้นปึ่ง ทั้งๆ ที่เธอเพิ่งเห็นเขาเปลือยกาย แต่ทำไมอึดานี้ถึงได้ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แก้มสาวร้อนผะผ่าวยามนี้ถึงภาพที่ไม่อยากจดจำ

“เอาว่า เดี่ยวบายๆ ผมจะล้างานพาไปซื้อ เข้านี้ใส่ชุดนี้แล้วสวมกางเกงขาวเอาไว้ก่อนแล้วกัน ย้า...ใส่กางเกงขาวด้วย” เขาเหลือบมองเรียวขาวเนียน “คอนแทกต์เลนส์ก็ห้ามลืมใส่ ผมไม่อยากให้พวกคนงานมันจ้องคุณ อ้อ...แล้วก็ไม่ต้องแต่งหน้าแต่งตา

ให้สวดยหรือกนะ บอกแล้วไงว่าเราจะไม่ทำตัวเด่น”

“รับทราบค่าเจ้านาย มีอะไรจะสั่งอีกไหมคะ” เธอตอบรับอย่าง
ประซดประซัน ปลอดภัยตัวเองว่าทนอีกแค่วันสองวันเท่านั้นแหละ หลัง
จากนั้นเธอจะกลับบ้าน ไม่ก็ไปเยี่ยมน้องสาว

เทียบศิขรยิ้ม ผายมือไปยังโต๊ะกินข้าวที่ทำจากไม้ไผ่

“มี มากินข้าวซะสิ จะได้ออกไปทำงาน”

ไข่เจียวสีเหลืองมีควันลอยกรุ่นส่งกลิ่นหอม ข้างกันเป็นยาปลา
กระป๋องมีหอมแดงซอยและพริกสดหั่นชวนให้น้ำลายสอ สवादอกไม้
ไม่พริ้วไฟโรเล่นตัว ตรงไปตักข้าวทันที

“ไม่น่าเชื่อว่าคุณหุงข้าวกับเตาถ่านเป็นด้วย” เธอชวนคุยขณะ
กินข้าว ใจอยากชมเขาว่าหุงข้าวได้สุกพอดี เม็ดข้าวไม่แฉะและไม่แข็ง
จนเกินไป ส่วนไข่เจียวก็อร่อยเหาะ

“ก็ต้องหัดไว้ ผมกำลังเก็บเงินซื้อเตาแก๊ส”

“แค่นี้” อัญชันส้าลักย่าปลาประปอง

“เข้าซำๆ สิคุณ ข้าวติดคอกหมดแล้ว” เทียบศิขรยื่นแก้วน้ำให้
หญิงสาว

“บ้ำสิ ฉันไม่ได้รีบกิน แต่ส้าลักเพราะคุณบอกกำลังเก็บเงินซื้อ
เตาแก๊ส” หญิงสาวแหงหน้าดำหน้าแดง ซึ่งส่วนหนึ่งแดงเพราะพริกที่
เผ็ดมาก

“ส้าลักทำไม ไม่เคยเห็นคนรู้จักอดอมหรือไง แน่ละสิ...เกิดมา
บนกองเงินกองทองอย่างคุณคงไม่เคยเห็นจริงๆ นั่นแหละ” เขาถาม
เองตอบเอง

“ไม่ใช่ไม่เคยเห็นอะ แต่ฉันตั้งคุณมากกว่า งบประมาณนี้ ประหยัด
ขนาดนี้ น่าจะมีที่ดินสักห้าพันไร่ เงินในธนาคารสักหมื่นล้าน นี้อะไร...
ยังผ่อนกระท่อมอยู่เลย” เธอไม่ได้ดูถูกเขา แค่พูดตรงๆ อย่างที่ใจคิด
เทียบศิขรยิ้มตาพราว “ถ้ามีขนาดนั้นจะมาเป็นลูกจ้างเขาทำไม

กันแล้ว”

“ก็นั่นแหละสิ ที่ทำแบบนี้ก็คงไม่มีจริงๆ ขนาดต้องยืมเงินชั้นตั้งสามหมื่น”

“อู่วะ ทวงเงินอีกแล้ว” เข่าบ่นอย่างไม่จริงจัง

“ทำไม คุณไม่พอใจแล้วจะคืนเงินชั้นตอนนี้หรือไง ดีสิ คืนมาเลยชั้นจะได้กลับบ้านเสียที ไม่หยิ่งไม่อยู่มันแล้ว อีกอย่างฉันมั่นใจว่าไม่ได้คิดอะไรกับเพื่อนคุณ ฉันมันบ้าไปเองที่เชื่อแผนการของคุณ”

“แผนของผมคนเดียวที่ไหน คุณเป็นคนมาปรึกษาผมเองไม่ใช่เหรอใจ ว่าอยากลองมาเจอไอ้อาร์ทดูสักที คุณอยากรู้จักตัวเอง ผมก็แค่ช่วยเสนอแนะนิดหน่อย”

“นิดหน่อยมาก ให้ฉันปลอมตัวแล้วสุดท้ายก็แนะนำว่าฉันเป็นเมียคุณเนี่ยนะ ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ ฉันจะไม่มากับคุณเลยคนบ้า”

“งั้นก็ย้อนเวลาไปสิ ถ้าย้อนไม่ได้ก็รีบกินข้าว เตียวไปทำงานสาย!”

ถ้านึกถึงงานในไร่ชาอันดับแรกคงเป็นการเก็บใบชา ัญชัน
มองยอดชาในมือแล้วถอนหายใจ บริเวณนี้อยู่ห่างจากสำนักงานไร่ นางพะงาค่อนข้างมาก แต่ก็ใกล้กับกระท่อมที่พักพอสมควร เมื่อเช้าเขาพาเธอลงมาอีกทางซึ่งมีถนนลูกรังต่อด้วยถนนคอนกรีต เธอแทบจะชบหัวคนบ้านั้น เมื่อวานเขาพาเธอเดินอ้อมคังเพราะอยากแกล้งให้เหนื่อย ทั้งที่จริงๆ แล้วถนนหนทางก็ไม่ได้แย่อย่างที่เขาพาเธอไป

สองข้างทางเป็นไร่ชาทอดยาวสุดลูกหูลูกตาทำให้เธอขมใจ ยกโทษให้เขา อากาศสดชื่นพร้อมกับทิวทัศน์งดงามทำให้เธอปลดปล่อยไร่ชาที่ปลูกเป็นแถวโค้งวนลดหลั่นไปตามไหล่เขาดูสวยงามเธอบรรยายไม่ถูก

“ก้อยทำไปเรื่อยๆ เน้อคุณ”

หญิงสาวรีบจับวิกด้วยความประหม่าปนเคอะเขิน หันไปยิ้มให้เพื่อนร่วมงานซึ่งเป็นชาวเขาที่มาทำงานในไร่ ชายหนุ่มสวมเสื้อแขนยาวกับกางเกงยีนธรรมดา หาได้สวมเสื้อผ้าเหมือนเธอไม่ ยุคสมัยเปลี่ยนคนก็เปลี่ยนไปตามกระแสสังคมและความเจริญในท้องถิ่น แต่ยังรักษาไว้ซึ่งความเชื่อตามประเพณี

“ขอบคุณนะ ลองกำ” ลองกำเป็นชายร่างเล็กชนเผ่าอาข่า อัยยาศัยดี ซึ่งลีโอนาร์ตฝากเธอไว้กับเขา

“บ่เป็นหยั่ง ถ้าเหน้อยก็หยุดนะคุณ บ่ต้องผีน”

อัญชันนิน้วน้า อย่างนี้ก็มีด้วย ถ้าเธอหยุดทำจริงๆ พวกเขาจะไม่หาว่าเธอกินแรงหรืออย่างไร หญิงสาวชะเง้อมองคนงานอีกหลายสิบคนที่เดินเก็บยอดชา แผลงโมงเช้าหมอกยังลอยอ้อยอิ่ง อากาศค่อนข้างเย็นสบายทีเดียว อัญชันไม่อยากหลอกตัวเองว่าไม่ชอบที่นี้ หญิงสาวรู้ตัวดีว่าชอบมากเลยทีเดียว เธอประทับใจไร่ชาเขียวขจี เหมือนครั้งหนึ่งเธอได้เห็นมันจากภาพวาดที่นำมาประดับโรงแรม พุทธชาติเห็นภาพวาดในห้องนอนเธอซึ่งอแมนด้าให้เป็นของขวัญวันเกิด และชื่นชอบผลงานจึงให้คนติดต่อขอซื้อภาพจากร้านที่มีภาพของศิลปินคนนั้นวางขาย

‘เทียบมาลา’ คือชื่อจิตรกรเจ้าของภาพ อัญชันนึกถึงลายเซ็นที่ตัวดพลั่วไหวมมุมล่างของรูปแล้วยิ้ม เธอชอบรูปวาดของเธอผู้นั้น เคยถามอแมนด้าว่าเป็นหญิงหรือชาย อแมนด้าบอกไม่แน่ใจเพราะชื่อเจ้าของภาพเป็นภาษาไทย เจ้าหล่อนไม่สันหัดภาษาไทย ผิดกับเธอที่อ่านออกเขียนได้และพูดค่อนข้างคล่อง เลยรู้ว่าเทียบมาลานั้นเป็นหญิงสาวอย่างแน่นอน

พูดถึงภาษาไทยแล้วอดโพล่อกถึงลีโอนาร์ตไม่ได้ ครั้งแรกที่รู้ว่าเขาเป็นลูกครึ่งไทย-อเมริกัน เธอไม่ยักดีใจที่ได้เจอลูกเสี้ยวไทยเหมือนกัน กลับขวางใส่กันตั้งแต่วันแรกที่เจอ แถมยังทุ่มเถียงกันเป็นภาษา

ไทยให้เพื่อนงออยู่หลายครั้ง เขาชอบพูดยั่วให้เธออารมณ์เสีย ส่วนเธอก็ช่างโต้ตอบจนครั้งหนึ่งมีเพื่อนแซวให้เป็นแฟนกันเสียเลย เหตุการณ์ครั้งนั้นทำให้เธอถอยห่างและพยายามเลิกต่อล้อต่อเถียงกับเขา

สาวดอกไม้มอหุ้ม คิดว่าเธอกับเขาคงทำกรรมต่อกันถึงวนเวียนมาพบกัน หญิงสาวสะบัดหน้าขับไล่ใบหน้าเพื่อนมอหุ้มที่ลอยเข้ามาแล้วตั้งใจทำงานต่อ

การเก็บชาทำได้สองแบบ คือเก็บด้วยมือและใช้เครื่องจักร บริเวณที่เธออยู่คือการเก็บโดยใช้มือ ลองกำบอกว่่าพื้นที่ปลูกชาโดยรวมแล้วเกือบสองพันไร่ ชาส่วนใหญ่ในไร่เป็นชาอู่หลง ที่ไร่ใช้วิธีเก็บใบชาทั้งสองแบบ การเก็บมือทำให้ได้ผลผลิตที่มีคุณภาพดีที่สุด ซึ่งเธอกำลังเก็บแบบหนึ่งยอดสองใบ

“ไปพักก่อนปู่คุณ” เสียงลองกำดั่งจากด้านหลัง

“ไม่ละ ฉันเพิ่งทำได้ไม่กี่ชั่วโมงเอง คนอื่นๆ ยังไม่พักเลย” เธอหันไปตอบ

“พักสักหน่อยก็ดีนะ”

“ยังไม่เหนื่อย เดี่ยวเหนื่อยฉันจะพักเองนะ”

กว่าอัญชันจะเหนื่อยก็ปาเข้าไปเกือบห้าโมงเช้า ซึ่งคนงานพักกินข้าว ช่วงเวลาเก็บชาที่นี้คือตีห้าถึงบ่ายสองโมงเท่านั้น หญิงสาวรู้สึกกินแรงคนอื่น เพราะกว่าเธอจะมาที่นี้ก็เจ็ดโมงแล้ว คนงานสาวๆ ต่างพูดคุยกับเธออย่างเป็นกันเอง แม้บางคนจะมีอาการเกรงๆ เธอไม่รู้ว่าลีโอนาร์ตมีภาษีดีอะไรนักหนา ทุกคนถึงได้เกรงใจ

คนงานกลุ่มเล็กซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวบ้านในพื้นที่ใกล้เคียงจับกลุ่มพูดคุยกัน บางครั้งหญิงสาวก็ฟังไม่เข้าใจเมื่อพวกเขาพูดภาษาถิ่นหญิงที่มีครอบครัวแล้วส่วนใหญ่สามีทำงานที่ไร่นี้ด้วย บางคนหอบลูกเล็กมาเลี้ยงด้วย จากที่สอบถามบ้านพวกเขาต่างมีไฟฟ้าใช้กันหมดแล้ว น้ำท่าก็สะดวกสบาย ไม่ลำบากเหมือน ‘วัง’ ของลีโอนาร์ตแต่

อย่างไรใด

อัฒจันทร์ตั้งใจคุยเรื่องที่อยู่อาศัยสำหรับสองสามวันนี้กับชายหนุ่ม บอกตรงๆ ว่าเธอไม่สบายใจที่ต้องนอนกระโจมเดียวกับเขา แม้เขาจะ ออกปากป่าวๆ ว่าไม่ได้ชอบเธอก็ตามเถอะ นึกถึงมีดพกที่ตัวเองซ่อน ไว้ใต้หมอนแล้วหญิงสาวก็ยังไม่วุ่นใจ เห็นที่คืนนี้คงต้องย้ายที่อยู่เสีย แล้ว

ความตั้งใจของหญิงสาวเป็นอันต้องเก็บพับ หลังกลับมา จากซื้อเสื้อผ้าในหมู่บ้านซึ่งมีตลาดให้นักท่องเที่ยวจับจ่ายซื้อของ มี ร้านเสื้อผ้าเล็กๆ สองสามร้าน ส่วนใหญ่เป็นเสื้อชาวเขาและเสื้อยัดที่ สกรีนชื่อแหล่งท่องเที่ยว ลีโอนาร์ตบอกเธอว่าตอนนี้ไออุ่นกลับมาถึง ไร่แล้ว เขาจะพาเธอไปพบเพื่อนพ้องนี้ นอกเหนือจากความพอใจที่จะ ได้กลับบ้านเสียที ก็มีความประหลาดใจแทรกเข้ามา โยเธอถึงไม่รู้สึ กตื่นเต้นที่จะได้เจอไออุ่นสักนิด แล้วเหตุใดถึงได้มีความอาลัยจางๆ ช่วง เวลาเพียงไม่กี่วันไม่น่าจะทำให้เธอเกิดความรู้สึกแบบนี้ได้

“เหม่อเดียว ไม่ดีใจหรือไงคุณ” เทียบศิขรถามอย่างประชด ประชัน

“ไม่รู้สิ ฉันบอกแล้วไง ไม่ว่าจะเจอเพื่อนคุณหรือไม่ ฉันก็รู้ คำตอบแล้ว”

“ลองไปเจอก่อนเถอะน่า เพื่อเห็นความหล่อของมันแล้วเกิด เปลี่ยนใจ”

“ฉันไม่คบคนเพราะหน้าตาหรอกยะ”

“ให้มันจริงเถอะ ไออาร์ทึงหล่อแล้วมีโรมีกิจการเยอะแยะ ต้อง มีเอนเคียงบ้างละน่า”

“ปากเธอะที่พูด จะบอกอะไรให้ณะ ฉันมั่นใจว่าฉันรวยกว่าเพื่อน คุณ” ลูกสาวอภิมหาเศรษฐีขีดหน้า

ชายหนุ่มยิ้มมุมปาก “ไม่ต้องย่ำ ผมรู้แล้วคุณรวย!”

ลีโอนาร์ตกระแทกเสียงหนักจนหญิงสาวอดคิดไม่ได้ว่าเขาอิจฉา
ในความรวยของเธอ

“คุณเองก็เถอะ เลิกประชดประชันฉันเสียที คนอย่างฉันแม้จะ
เกิดมารวย ก็ไม่เคยคิดคบคนที่ฐานะ ผู้ชายที่ฉันเลือกเขาต้องรักที่ฉัน
เป็นฉัน ส่วนฉันก็รักที่เขาเป็นเขา” อัญชันบอกด้วยสีหน้าจริงจัง เธอ
ไม่รู้หรือว่าผู้ชายคนนั้นจะมีอยู่จริงไหม คนที่รักเธอและเธอรัก แต่
หากได้เจอเธอก็ขอให้เป็นอย่างนั้น ให้เราทั้งสองต่างรักซึ่งกันและกัน
ดีกว่าความสัมพันธ์ที่ถูกบังคับให้คบหาดูใจอย่างที่เธอหนีมา

“ให้มันจริงเถอะ กลัวว่าเจอไอ้อาร์ทฟุ้งนี่จะกลืนน้ำลายตัวเอง”

“พูดอย่างกับเพื่อนคุณหล่อนักนี้”

“หล่อไม่หล่อไม่รู้ รู้แต่ว่าสาวๆ แลwnี่เขาจ้องมันตาเป็นมัน ใคร
ก็อยากเป็นแม่เลี้ยงไรนงพะงากันทั้งนั้นแหละ”

“ก็คงต้องยกเว้นฉันไว้คนหนึ่งแหละค่ะ คุณก็รู้...คนอย่างฉันเป็น
ได้มากกว่าแม่เลี้ยงไรนงพะงา”

วาจาดูเด็ดเชือดเฉือนของอัญชันทำให้เทียบศิขรียัมกว้างกับ
ความมั่นใจของหญิงสาว

“แล้วผมจะคอยดู ว่าแต่ตอนนี้ไปเก็บยอดผักแม้วหลังครัวมา
ให้ที เย็นนี้ผมจะผัดน้ำมันหอยให้กิน”

“เห็นฉันเป็นอะไรเนี่ย คำที่ว่าสองคำก็ใช่” คนโดนใช้บ่นอุบ

“เห็นเป็นเมียสิ ลืมไปแล้วหรือไงว่าต้องเล่นให้เนี่ยน”

“อื...อยากเป็นตายละ” พุดจบเธอก็เดินบึ่งบึ่งไปทางหลังครัว
ซึ่งมีซุ้มผักแม้ว หญิงสาวคลายความขุ่นเคือง ค่อยๆ เด็ดยอดผักแม้ว
อย่างเพลิดเพลิน อดเสียตายบรรรยาภาศรอบๆ กระทบมือไม่ได้ หาก
กลับบ้านไปเธอไม่รู้จะมีโอกาสได้มาที่นี้อีกไหม ดวงตางามทอดมอง
ต้นชาที่ปลูกลดหล่นไปตามเนินแล้วถอนหายใจ

เกือบอดฟักแมวเสร็จอัณชันก็มาเย็นดูพ่อครัวหัวปากทำกับข้าว
แต่มันคงจะดีกว่านี้หากเขาสวมเสื้อ ตอนเห็นครั้งแรกเธอเกือบปา
ตะกร้าผักใส่เขา คนบ้ามาถอดเสื้อยืนอยู่หน้าประตูครัว คำพูดมันใจ
ในหูอันดีเวอร์ของเขาทำให้เธอยังปากไม่ต่อล้อต่อเถียง ได้แต่ยื่นมอง
แผ่นหลังสีทองที่อัดแน่นไปด้วยกล้ามเนื้อ

“หิวข้าวยังอวบ” เขาหันมาถามขณะทำกับข้าว เสียงซู่ซ่าพร้อม
กลิ่นหอมของกระเทียมทำให้หญิงสาวลอบกลิ่นน้ำลาย

“หิวแล้ว” เธอตอบตามตรง

“ยกไปตั้งรอเสี่ยสิ แล้วมาละลายพริกให้ด้วย”

ละลายพริกที่เขาบอกคือใส่พริกป่น ผงชูรส น้ำปลา และมะนาว
ลงไป สาวดอกไม้ทำตามอย่างไม่อดอด ไม่นานทั้งสองก็นั่งประจัน
หน้ากันที่โต๊ะไม้ไผ่กลางเก่ากลางใหม่ หญิงสาวก้มหน้าก้มตากินโดยไม่
ชวนคุย ขณะที่ชายหนุ่มเอาแต่นั่งมองตาพราว ลูกเศรษฐีมานั่งกิน
กับข้าวบ้านๆ มองแล้วแปลกตาเป็นบ้า รอจนกระทั่งเธอใกล้อิ่มจึงเอ่ย
ปากแซว

“กินเยอะอย่างนี้ถึงได้อวบ”

“ปากเสีย อย่างฉันไม่เรียกว่าอวบหรือยกยะ” เธอรวบซ้อนเมื่อ
อิ่ม มองข้าวจานเขาที่พร่องไปนิดเดียวแล้วทำหน้านิ้ว

“อวบ” เขาบอกอย่างอารมณ์ดี ก่อนจะก้มหน้าพวยข้าวโดยไม่
สนใจตาเขียวๆ ของคนฝั่งตรงข้าม

อัณชันนั่งรอจนเขาอิ่มแล้วลุกเก็บจานสามไปล้างเสร็จแล้วจึง
รีบอาบน้ำก่อนจะค่ำ การอาบน้ำสุดแสนจะเย็นไม่ได้ทรมานอีกต่อไป
หลังจากทำงานมาเกือบทั้งวันเธอก็พบว่าอาบน้ำเย็นๆ ทำให้สดชื่นดี
เหมือนกัน

อย่างไรก็ตามสองหนุ่มสาวที่สงบศึกกันได้แค่ช่วงกินข้าวก็ต้องเปิดศึกน้ำลายก่อนนอน อัญชันห้ามชายหนุ่มนอนแก้ผ้า ในขณะที่ฝ่ายชายเถียงคอเป็นเอ็นว่าหากสวมเสื้อผ้าเขานอนไม่หลับ ฝ่ายหญิงสาวยืนกรานไม่ยอมทำเด็ดขาด บอกถ้าอยากแก้ผ้านอนเขาต้องไปนอนที่ครัวข้างบ้าน

“อุวะ! นี่บ้านผมนะแม่คุณ ฟินเกินไปหรือเปล่า คิดว่าเป็นเมียผมจริงๆ ละสิถึงได้กล้าไล่ผม” คำพูดตรงๆ แรงๆ ของเขาเล่นเอาเธอหน้าแดงกำ

เธอทำอย่างที่เขากล่าวหาที่ไหนไม่เคยคิดว่าตัวเองเป็นเมียเขาสักนิด เธอลืมเรื่องนั้นไปเสียสนิทด้วยซ้ำ

“ฉันไม่ได้คิดอย่างนั้นซะหน่อย”

“ไม่คิดแล้วทำไมกล้าไล่ อายมาปากแข็งจริงๆ ก็แอบปลื้มผมไซ้ใหม่” ชายหนุ่มทำเสียงกรู๋มกรู๋ม

“แหวะ หล่อกว่าคุณที่บ้านฉันมีตั้งสี่คน ฉันไม่เสียเวลามองคุณหรอก” อัญชันหมายถึงน้องชายทั้งสี่คนอย่างพุทธชาติ มหาโชค มหาลาภ และมหาเสน่ห์

“นั่นน้องแท้ๆ มองแล้วจะฟินอะไร ผมนี่ไม่มีสายเลือดเดียวกัน ‘ปู้ปี่ปู้’ กันได้”

“อะไรคือ ‘ปู้ปี่ปู้’ ” เธอถามเสียงสูง แม้ไม่เข้าใจ แต่เชื่อว่ามันกินความนัยอยู่แน่ๆ

“อ้าวก็หมายถึงปู้ปี่ปู้ได้เสียกันนั่นแหละ” เขาบอกที่เล่นที่จริงชอบใจที่เห็นอีกฝ่ายหัวเสีย

“อื...น่าเกลียดที่สุด”

“น่าเกลียดอะไรกัน เรื่องธรรมชาติของหนุ่มสาวน่า”

“เรื่องธรรมชาติก็จริง แต่ถ้าเป็นคุณกับฉันมันน่าเกลียดมากต่างหาก”

“น่าเกลียดยังไงจะอวบ” ฝ่ายคนชอบยั่วซั๊กยั่ว
“ก็ตรงที่ฉันเกลียดคุณอย่างไรละ ไฉนปากเสีย”
เทียบศิระซั๊กไหล่ ยิ้มยั่วไปหนึ่งที “ช่างหัวลิ ยังไงผมก็จะแก้ผ้า
นอน ถ้าไม่อยากเห็นก็รีบหันไปทางอื่นเดี๋ยวนี้” เขาออกคำสั่งอย่าง
เผด็จการ

อัณชันเบิกตากว้างเมื่ออีกฝ่ายเริ่มลุกขึ้นถอดเสื้อ หญิงสาวรีบ
ล้มตัวลงนอน คราวนี้ผ้าห่มมาคลุมถึงคอ ก่อนจะกรีดร้องยามเขาเหวี่ยง
กางเกงขายาวมาพาดไว้ที่มุ้งของเธอ

“ลืโอ ไฉนคนบ้า ลามกที่สุด!”

“ฝันดีนะอวบ” เขาหัวเราะในลำคอเป็นการตบท้าย

ท่ามกลางความมืดแม้มองไม่เห็นแต่เธอก็รู้ดีถึงการมีอยู่ของ
กางเกงซึ่งพาดบนมุ้ง หญิงสาวได้แต่นอนเช่นเขี้ยว ผู้ชายอะไรมารยาท
ทรมานสุดๆ ปากเน่า น่าเกลียด นิสัยไม่ดี เกือบคอนคินที่เธอกันด่าปน
ปนเขาในใจ ขณะที่อีกคนหัวถึงหมอนญี่ปุ่นก็หลับปึบไปอย่างสุขกาย
สบายใจ

4

ชิงกีรา ช่างกีแรง

การอยู่กระท่อมที่มีไฟฟ้าจำกัดแค่ไม่กี่ชั่วโมงในช่วงหัวค่ำ กับใช้ห้องน้ำที่ไม่มีเครื่องทำน้ำอุ่นไม่ใช่สิ่งเลวร้ายเท่าใดนัก แต่การต้องทนอยู่กับผู้ชายชกมกแถมยังเอาแต่ใจนิดๆ นั้นยิ่งกว่าฝันร้าย

ตอนแรกอัญชันคิดว่าลีโอนาร์โดไม่ใช่คนเลวร้ายอะไร แค่ปากเสีย เพราะพูดไม่คิด แค่นั้นเพราะรายได้ไม่พอกับรายจ่าย คุณภาพชีวิตของเขาเลยตกต่ำ มาถึงตอนนี้หญิงสาวเปลี่ยนใจแล้ว เมื่อพบว่าแปร่งสีฟันอันเดียวในห้องน้ำที่เคยคิดว่าเป็นของเธอถูกเขาใช้ก่อน

หากเป็นคู่รักกันมันจะไม่น่าเกลียดเลย แต่...เธอกับเขาไม่ได้เป็นเพื่อนกันด้วยซ้ำไป ก็แค่เพื่อนของพี่ชายเพื่อนสนิทเท่านั้น แค่นั้นที่บังเอิญได้คุยกัน บังเอิญได้เกี่ยวข้องกันเพราะความคิดบ้าๆ ของเธอ ความสัมพันธ์ทั้งหมดรวมกันยังไม่เพียงพอให้เธอกับเขาใช้แปร่งสีฟันร่วมกันได้

“แปร่งๆ ไปเถอะน่า เมื่อวานผมแปร่งทีหลังยังไม่ถือ” เทียบศิขรบอกพร้อมยิ้มกริ่ม

“แต่ฉันถือ!”

“อ้อ คุณก็ถืออยู่จริงๆ” เขาพยักพเปิดไปยังแปร่งสีฟันในมือหญิงสาว

“ไม่ตกลงนะ ลีโอ” เธอแหงหน้าแดงก่ำ โกรธจนแทบวิ่งไปตะกุก หน้าเขา แต่ต้องห้ามตัวเองไว้ ผู้หญิงตัวเล็ก ๆ อย่างเธอไม่สามารถ ต่อกับลูกครึ่งข้างกับควายตึกได้หรอก

“แล้วใครบอกว่าผมเล่นตลกให้คุณดู ผมก็จริงจังนะเว้ย เมื่อก่อน ผมแปร่งที่หลังคุณ ผมยังไม่บ่นเลย เลิกไว้วายซะทีเถอะ ถ้ายังไม่ ออบน้ำก็มาเจียวไซ้ ผมจะได้ไปออบน้ำบ้าง จะได้พาคุณไปเจอหน้า ‘คนรัก’ ของคุณไวๆ ไซ้” เขาไม่วายจะค่อนแคะอย่างประชดประชันใน ประโยคสุดท้าย

“ไอ้คนช่างแถ ปากเสีย หน้ามึน” หญิงสาวสุดจะหาคำใดมา ต่าทอเขา จึงเลือกเค้นออกมาอย่างแค้นใจ

“ยายช่างบ่น อวบ หน้า...” เขาหยุดพูดแค่นั้นก็ยกคิ้ว

สาวดอกไม้ได้แต่ยื่นกำแปรงสีฟัน ใจอยากปาทิ้งแต่ก็ตระหนั กดีว่าหากทำอย่างนั้นเข้านี้เธอจะไม่ได้แปรงฟัน ซึ่งไม่ใช่ความคิดที่ดีนัก อัญชันหันหลังกลับเข้าห้องน้ำ ปิดประตูแรงจนผนังสะเทือน ก่อนจะ ล้างแปรงสีฟันหลายครั้งและแปรงฟันด้วยสีหน้ารังเกียจอย่างไม่ปิดบัง

ให้ตายเถอะ...เธอมากับผู้ชายคนนี้ได้อย่างไร สาวดอกไม้คิด อย่างขุ่นเคือง เตือนตัวเองว่าเจอหน้าไออุ่นเมื่อไรเธอจะกลับบ้านทันที

เทียบศิขรดอกไข่มุกใส่แชมพูด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม ตาวาวๆ กับสีหน้า ตึงเครียดนั้นนำมามองน้อยเสียเมื่อไร เขาอยากให้ออแมนด้ามาเห็นเพื่อนเจ้า ที่เจ้าหล่อนชมว่า ‘น่ารัก’ เหลือเกิน ตอนเรียนมีหนุ่มๆ เร่ขายขนมจีบ ให้ แต่เพื่อนน่ารักของออแมนด้ากลับทำเฉย แม้ไม่เข็ด แต่เขากลับเห็น ขวางว่าอัญชันนั้นหยิ่งพอตัว

ทุกครั้งที่เจอกันเขาเลยชอบยั่วโทสะยายลูกคนรวยเสีย ออแมนด้า ออกโรงปกป้องเพื่อนสาวทุกครั้ง ทำเหมือนแม่สาวดอกไม้เป็นตุ๊กตา กระเบื้องเคลือบที่เขาจงใจเอามือหยาบๆ ไปจับ และหล่อนกลัวมันจะ แตกเสียหาย เทียบศิขรอยากให้ออแมนด้ามาเห็นท่าทางงูฟอๆ พร้อม

กับตลิ่งตาของอัญชันนัก นั่นมันแม่เสื้อชัดๆ แล้วแม่เสื้อที่ไหนใครเห็น
ว่าน่ารักกัน มีแต่น่าพิศให้จมเขี้ยวละไมว่า สิ่งห่อหุ้มคิดอย่างมันเขี้ยว

อัญชันออกจากห้องน้ำทั้งที่หน้ายังบึ้งตึง เธอไม่ยอมยิ้มหรือ
สบตาเขา ได้แต่เดินมาทำหน้าที่ของตัวเอง หญิงสาวตีไข่ในสาม ก่อน
จะตั้งกระทะบนเตาที่มีถ่านร้อน รอไม่นานน้ำมันในกระทะก็ร้อน เธอ
จึงเทไข่ลงไปโดยไม่สนใจคนที่ชะโงกหน้ามาดู

“โห...ทอดไข่สวยเหมือนกันนี่ ไม่สมกับเป็นลูกคุณหนูเลย”

นั่นอย่างไร...ลีโอนาร์ดต้องการยั่วโมโหเธออีกแล้ว สาวดอกไม้
ตัวดีตามองแวบหนึ่งก่อนเบือนหน้าไปทางอื่น

“แนะ ทำตาขวาง ผมไม่กลัวคุณหรอก แล้วที่ยืนเฝ้าอยู่เนี่ยไม่ใช่
เพราะอยากจ้องหรือคะ แค่นั่งงกแล้วว่ากินไม่ได้”

“งั้นก็เชิญคุณมาทอดสิ ฉันก็ไม่อยากทำเหมือนกันแหละ เข้านี้
ฉันไปกินที่ไรก็ได้ แล้วก็จะไม่กลับมาที่นี่อีก” น้ำเสียงจุนเจียวของ
อัญชันทำให้เทียบศิขรินวุ่นหน้าไม่ชอบใจ

“เรื่องแค่นี้ ทำไมบอกว่าจะไปง่ายๆ”

“ไม่ใช่ไปง่ายๆ ไหนคุณบอกจะพาฉันไปพบที่อาร์ทิงเง่ล่ะ พอ
ฉันพบเขาแล้วฉันก็จะไป มันก็ถูกแล้วนี่ ส่วนเงินสามหมื่นที่คุณยืมไป
ฉันไม่เอาคืน ถือว่าเป็นค่าที่พักค่าน้ำค่าไฟค่าเสียเวลาก็แล้วกัน!” เธอ
ย่นนได้อย่างเจ็บแสบและสะใจเป็นที่สุด นับเป็นครั้งแรกที่ทำให้ชาย
หนุ่มอึ้ง เถียงไม่ออก

“คุณจะไม่ลองอยู่ต่อ รอให้แน่ใจก่อนหรือไง”

“ไม่จำเป็น หากฉันรู้สึกอะไรกับเขาจริงๆ ฉันก็มีปัญญากลับมา
หาเขาได้ แต่ถ้าไม่...ก็คิดเสียว่าฉันไม่เคยมาที่นี่”

น้ำเสียงเด็ดขาดของหญิงสาวทำให้ชายหนุ่มชักเกรงๆ เอาเข้าจริง
ยายนี่ก็ดูเหมือนกันนะเนี่ย

“ผมรู้แล้วว่าน่าว่าคุณรวย ไม่ต้องขี้มากหรอก” เสียงเขาอ่อนลง

ไม่ยียวน แต่ก็ไม่เหยย “แล้วเรื่องเงินสามหมื่นที่บอกจะยกให้ ห้ามพูด
อีกนะ ผมบอกยืมคือยืม ยกให้ฟรีๆ ไม่เอาเว้ย”

“ก็แล้วแต่คุณ มีเมื่อไหร่ค่อยเอาไปคืนแล้วกัน แต่ฉันไม่ให้คุณ
ผ่อนจ่ายหรอกนะ เอาไปเป็นก้อนก็เอามาคืนเป็นก้อน”

เรื่องผ่อนจ่ายอยู่ในหัวเทียบศิขรแต่แรกแล้ว พอได้ยินเข้าเขา
ถึงกับโวยวาย

“อะไรวะ ใครจะไปหามาคืนได้ เงินก้อนตั้งสามหมื่นเชียวนะ”

“ก็ทำงานในไร่ที่นี้เสียสิ ไม่ต้องกลับไปสเปนสักปีคงพอใช้หนี้”

“เฮ้ย เงินบาทกับเงินยูโรมันเหมือนกันที่ไหน ถ้าผมกลับไปที่นี่
ทำงานแป๊บเดียวก็ใช้หนี้สามหมื่นบาทไทยได้แล้ว”

“นั่นก่อนหน้านั้นคุณก็ทำงานหาเงินค่าตัวเครื่องบินไปก่อนแล้ว
กัน” หญิงสาวเซ็ดหน้าบอก ใจจริงไม่อยากจะเอาเรื่องเงินมาชู้เขาสักนิด
แต่อดไม่ได้จริงๆ

“นี่หมายความว่า คุณจะไม่พาผมกลับไปด้วยงั้นหรือ”

“ใช่ ฉันจะกลับบ้านคนเดียว ส่วนคุณก็ทำงานอยู่กับเพื่อนคุณ
ไปเถอะ มีทั้งบ้านทั้งที่ดิน อยู่ที่ไหนจะมีความสุขเท่าอยู่ที่นี้กันแล้ว”
หญิงสาวยิ้มเยาะให้หนึ่งทีอย่างปกปิดความรู้สึก ไม่อยากให้เขารู้ว่า
เธอชอบบ้านเขามาก แม้บ้านหลังไม่ใหญ่ ไฟฟ้าเข้าไม่ถึง ไม่มี
เฟอร์นิเจอร์ ห้องน้ำไม่มีเครื่องทำน้ำอุ่น ห้องครัวไม่มีเตาแก๊ส รอบด้าน
ไม่มีแสงสี มีแต่ป่าเขาไร่ชาวมถึงสวนดอกไม้ แต่เธอชอบเพราะมัน
สงบ อยู่แล้วสบายใจ เว้นแต่ไม่ค่อยชอบเจ้าของบ้านสักเท่าไร

**สุดท้ายแล้วไขเจียวมือเข้านี้เป็นหมัน เพราะมัวแต่ทะเลาะ
กัน ไขในกระทะเลยไหม้ อัถุชั้นจึงเลือกมากินอาหารเข้าที่โรงอาหาร
ในไร่**

เทียบศิขรเองก็ไม่พูดกับหญิงสาวอีกหลังจากเธอที่บอกจะกลับ

สเปนคนเดียวโดยทิ้งเขาให้หาค่าตัวเครื่องบินกลับเอง ยิ่งคิดยิ่งโกรธที่เธอทำเหมือนไม่ห่วงเขาเลย อย่างน้อยๆ เขาก็เป็นเพื่อนของพี่ชายอแมนด้า เธอต้องเคารพยำเกรงเขาบ้างสิเน่า ชายหนุ่มได้แต่คิดอย่างขุ่นเคือง

อัญชันมองไปรอบๆ โรงอาหารด้วยความสนใจ ก่อนจะสะดุดตากับป้ายชื่อไร่ตัวใหญ่ๆ ซึ่งแปะอยู่ข้างฝา ‘ไร่พนาลี’ หัวคิ้วโก่งขมวดเข้าหากันทันที เธอต้องอยู่ที่ไร่แห่งนี้ทำไมใช่หรือไง หญิงสาวนั่งโต๊ะไม้โรลีโอโนนาร์ตที่บอกจะไปเอาข้าวมาให้ด้วยน้ำเสียงมีนตึง โดยไม่ถามว่าเธออยากกินอะไร สายตาหลายคู่ต่างลอบมองมาที่เธอ นั่นทำให้หญิงสาวหุบปากที่ตั้งใจจะร้องเรียกเขาโดยพลัน ไม่นานจนข้าวที่มีไข่ดาวโปะก็วางอยู่ตรงหน้าพร้อมกับแกงจืดเต้าหู้ไขหนึ่งถ้วยและผักผักรวมมิตร

“ป้ายบอกที่นี้เป็นไร่พนาลีนี่คะ” เธอเกริ่นขึ้นหลังจากที่เขานั่งฝั่งตรงข้าม

“อ้อ โรงอาหารที่นี่ใกล้กว่า ผมเลยพาคุณมากิน” เขาตอบด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่งบ่งบอกว่ายังโกรธ

“แล้วเขาไม่ทำอะไรหรือไง อีกอย่างคุณไม่ใช่คนงานไร่นี่ด้วย” อัญชันแย้ง ทั้งที่กำลังนึกว่าตั้งแต่เกิดมาเธอเคยเห็นใครหน้ามึนเท่าเขามาก่อนหรือเปล่า

“ถึงไม่ใช่ แต่ผมก็รู้จักคนงานที่นี่เป็นอย่างดี อย่างป่าที่ตักแกงโนนก็รู้จัก” เขาตอบด้วยสีหน้าเคร่งเครียดจนอัญชันคร้านจะต่อล้อต่อเถียงกับเขา

“โอเค ฉันไม่อยากจะอะไรอีกแล้ว กินข้าวเถอะจะได้รีบไป”

“ใจร้อนจริง อยากไปเห็นหน้าคนรักไวๆ ละสิ”

ถ้าเขาเป็นเพื่อนผู้หญิง อัญชันจะยิ้มรับเพราะคิดว่าคงแซว แต่นี่เพราะเป็นลีโอนาร์ต เธอเลยถลึงตาใส่

“แล้วแต่จะคิดเถอะยะพ่อคนช่างประชด โพรโมชันมีแค่วันนี้
วันเดียว จะดำจะว่าจะประชดประชันยังงี้ก็รีบพูดออกมาให้หมดเถอะ”

“ผมไม่ได้ประชดไวย้” เขากะแตกซ็อนเข้ากับจวนข้าว “พูดจริง
ทุกอย่าง คุณต่างหากละที่ไม่ยอมรับ”

“ยอมรับเรื่องอะไร” เธอวางซ็อนลงบ้างโดยไม่มีเสียง

“ก็เรื่องที่ชอบไอ้อาร์ทยังงี้ละ”

“อย่ามาใส่ร้ายฉันนะ”

“เฮ้า” เขาตบโต๊ะอย่างมีโทษะ “แล้วที่เทียววิ่งมาหาเขาเนียไม่
ชอบหรือไง”

“ฉันไม่เคยบอกว่าชอบพี้อาร์ท แค...พูดว่าสงสัยว่าจะชอบเขา”
สาวดอกไม้กััดฟันบอกข้าๆ ชัดๆ ตั้งใจให้อีกฝ่ายซึ่มซึบคำพูดของเธอ
ทีนี้จะได้เลิกโมเมว่าเธอชอบไอ้อุ่นเสี่ยที่ เธอบอกเขาตั้งแต่แรกว่าไม่
แนใจ เธอสงสัยว่าตัวเองอาจจะชอบเพื่อนเขาก็เท่านั้น

“แล้วมันไม่เหมือนกันตรงไหน”

“ตรงที่สงสัยว่าจะชอบ กับ ชอบเลยนะสิ”

สองหนุ่มสาวปะทะคารมกันโดยไม่สังเกตว่ารอบด้านบัดนี้เต็ม
ไปด้วย ‘คนงานมุง’ พวกเขาเหล่านั้นกำลังตั้งใจฟัง บางคนอมยิ้ม
บางคนทำหน้าเหยเก และบางคนยิ้มอย่างอ่อนใจ อย่างไรก็ตามการ
ปะทะคารมครั้งนี้ก็ยังไม่ได้บทสรุป เพราะสาวเจ้าเดินหนีไปรอที่รถเสี่ย
ก่อนทั้งที่ยังไม่ได้กินข้าวสักคำ ทิ้งให้เทียบศิขรนั่งอยู่ท่ามกลางคนงาน
ที่รู้จักมักจี่กันเป็นอย่างดี

“แต่งงานกันไปคงจะมีลูกหัวปีท้ายปีน้อ”

“สาวสะบัดหน้าหนีไปจะอัน เป็นจะฮักกันอยู่บ้อ”

เทียบศิขรหน้าหนึ่ง ไม่หือไม่อือต่อคนรอบข้าง มุมปากชายหนุ่ม
กระตุกขึ้นเล็กน้อยขณะมองตามแผ่นหลังบอบบาง รู้ตัวดีว่าเป็นสาเหตุ
ทำให้เธออารมณ์เสีย แต่จะให้ทำอย่างไรเล่า ปากเขามันอย่างนี้ ส่วน

เธอก็เป็นแม่สาวซึ่งนอน ว่านิตว่าหนอยก็โกรธหน้าดำหน้าแดง เมื่อไร จะทำใจได้เสียทีก็ไม่รู้ แล้วเมื่อไรจะรู้ว่าการมีผู้ชายปากเสียคนนี้อยู่ ข้างกาย ทำให้อะไรๆ หลายอย่างในตัวเธอเปลี่ยนไป

อัญชันในสายตาคณอื่นคือสาวสวย เธอมักมีสีหน้าเรียบเฉยยาม อยู่ต่อหน้าคนที่ไม่สนิท รอยยิ้มหวานๆ มักเปิดเผยกับคนที่ใกล้ชิด ราวกับเธอมีสองด้าน ด้านหนึ่งสำหรับคนแปลกหน้า อีกด้านสำหรับ คนสนิท ซึ่งเขาถูกเหมารวมไปกับคนประเภทแรก ขนาดแม็กซ์ที่ชาย อแมนด้ายังถูกเหมารวมอยู่ในกลุ่มเดียวกับเขา อัญชันไม่หยิ่ง ไม่เซียด แต่เธอถือตัวมากเสียจนเขาหมั่นไส้ ผู้หญิงที่ไม่ยอมมาให้เพศตรงข้าม ใกล้ชิดนี้น่าส่งไปบวชชี

ระหว่างเดินออกมารอด้านนอกสาวดอกไม้กอดโทร. หาเพื่อนสาว ซึ่งอยู่ประเทศอังกฤษ เธอไม่สนว่าที่นั่นจะกี่โมงก็ยาม อยางไรเสียเธอ ต้องหาใครสักคนเพื่อระบายความคับแค้นแน่นอกที่จวนจะระเบิด ไม่รู้ ว่าเธอทนมาได้ยางไรตั้งหลายวัน คนอื่นเจอแบบเธอคงเปิดแค้นตั้งแต ่วันแรก

“ฮัลโหล เมดา!” หญิงสาวไม่รอให้ปลายสายตอบรับ เธอพูด แทรกขึ้นด้วยความโมโห “เพื่อนพี่ชายเธอนิสัยร้ายกาจมาก ฉันไม่น่า เชื่อคำพูดของเธอเลย”

“ใจเย็นๆ ก่อนอัญญ เกิดอะไรขึ้น พี่สื่อทำอะไรเธอเธอ”

“เขาก่อกวนฉัน ใส่ร้ายฉัน หาความฉัน ไม่ยอมให้ฉันได้อยูอยาง สงบ” น้ำเสียงเคร่งเครียดของอัญชันยังให้ปลายสายที่รู้จักทั้งลิโอนาร์ด และอัญชันเป็นอยางดีเยี่ยมซ้ำ

“เอ่อ อะไรคือก่อกวนแล้วก็ไม่ยอมให้เธอได้อยูอยางสงบ”

“ไม่ใช่อยางที่เธอกำลังคิดแแน่ หยุดมโนแล้วฟังฉันระบาย เขา มันห่วยแตก งก กวนประสาท ปากมอม ชกมกถึงขนาดใช้แปรงสีฟัน ร่วมกันกับฉัน ที่สำคัญ...เขายังชอบนอนแก้ผ้า เรื่องทุเรศๆ แบบนี้มัน

“ไม่ควรเกิดขึ้นกับฉันเลย”

“เออละๆ ฉันเข้าใจแล้ว สรุปว่าเธอกำลังโกรธ และหาเรื่องมา ระบายกับฉันงั้นสิ” อแมนด้าพูดกั๊กหัวเราะ ทั้งสองคนเป็นไม้เบื่อ ไม้เมากันมาแต่ไหนแต่ไร เธอซึ่งเป็นคนกลางชินเสียแล้ว

“ไม่ได้หาเรื่อง แต่จะโทร. มาเอาเรื่อง ถ้าไม่ใช่เพราะเธอเห็นดี เห็นงามให้ฉันมากับเขา มันจะเกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้นหรือ เธอน่าจะเตือน ฉันสักหน่อยว่าเขาปากหยาบ นิสัยห่วยแตก ไม่ใช่รับรองว่าเขาไว้ใจได้ อย่างนี้นู่นอย่างนี้จนฉันหลงเชื่อ”

“อ้าว ก็ฉันเห็นว่าฟีลีโอนิสัยดีจริงๆ นี่นา อีกอย่างพี่แมกซ์ก็ รับรองอีกคนว่าเขาไว้ใจได้ ดีกว่าเธอต้องเดินทางไปเมืองไทยคนเดียว”

“ถ้ารู้ว่าต้องเจออย่างนี้ฉันยอมเดินทางมาคนเดียวดีกว่า เธอรู้ อะไรไหม เขาขอยืมเงินฉันตั้งสามหมื่น บอกจะใช้คืนทีหลัง”

อแมนด้าได้ยินดั่งนั้นก็หัวเราะ “พี่แมกซ์เคยพูดเหมือนกันนะ เรื่องความงกของฟีลีโอ สมัยเรียนเขาก็ทำงานพิเศษไปด้วย นี่ถ้าไม่มัว แต่ทำงาน ป่านนี้ฉันว่าเธอกับเขาอาจเป็นแฟนกันแล้วก็ได้”

“หา! เธอพูดบ้าอะไร ทำไมฉันต้องไปเป็นแฟนกับเขา”

“แหม...ก็เห็นทะเลาะกันดี นี่กว่าแอบบึ่งกันซะอีก ไม่นั่นนะ ถ้า เขารวยกว่านี้หน่อยแล้วมีเวลามาทะเลาะกับเธอบ่อยๆ ช่วงที่เรา ยัง เรียนอยู่ เธอกับเขาอาจได้เป็นแฟนกัน ถึงตอนนี้อาจมีเบบี๋ตัวเล็กๆ แล้วก็ได้”

“อื...ชนลูก หยุดพูดเลยนะ ลบความคิดบ้าๆ นั้นออกจากหัวได้แล้ว อีตานั่นจนกรอบจนใส่ชุดจะแย่อยู่อแล้ว เธอจะมายึดเยียดให้ฉัน ทำไม”

“ไม่ได้ยึดเยียดอะ ฉันก็แค่คิดเฉยๆ ว่าแต่ถึงเขาจะจนมีแต่ตัว กับหัวใจ ระดับคุณหนูอัญชันคงไม่สะทกสะท้าน เพราะเธอเคยบอก ว่ารักใคร่ดูกันที่ใจโซ่ฐานะ” อแมนด้าย้อนกั๊กหัว

“เอาไว้ใช้กับผู้ชายคนอื่นเถอะ ยกเว้นอีตาลีโอนี่สักคน! แค่นี้ก่อนนะ อีตาลีโอนั้นตามออกมาแล้ว”

ไออุ่นไม่ได้เป็นอย่างที่อัญชันคิดเท่าใดนัก ผู้ชายตรงหน้าสูงขาว ดวงตาสีดำที่จ้องมองเธอฉายแววอบอุ่น ริมฝีปากบางเผยรอยยิ้มกว้างอย่างคนเปิดเผย เขาดูใจดีเหมือนเดิมจนเธอประหม่าต้องยกมือลูบวิกผม จริงๆ แล้วเธอหวังจะเห็นเขาเปลี่ยนไปบ้าง ไม่คิดว่าจะเหมือนเดิมเป๊ะขนาดนี้

“คนงานบอกว่าแกมีเมีย” คำทักทายแรกระหว่างเพื่อนดังเข้าหูหญิงสาว

“ก็เออ เมมาๆ เลยได้มา”

สาวดอกไม้กัณฑ์กรอดเมื่อได้ยินสามีกำมะลอตอบ

“เมงั้นหะรอ แสดงว่าตาถึงมาก ขนาดเมายังได้มาเสียน่ารักขนาดนี้” ไออุ่นหันมายิ้มให้เธออีกครั้ง

เห็นใหม่...เธอบอกว่าไออุ่นยังเหมือนเดิมไม่มีผิด แต่...เขาจำเธอไม่ได้จริงๆ หรือ แคใส่วิกผม ใส่คอนแทกต์เลนส์ ไม่แต่งหน้า สวมเสื้อผ้าปอนๆ มันทำให้เขาสัมเธอไปจริงหรือ สาวดอกไม้คิดอย่างกังขา

“เออน่า ได้มาแบบไร้สติแค่นี้ก็นับว่าดีแล้ว” เทียบศิขรตอบยิ้มๆ ไม่คณนาต่อแววตาเซียวซึ้งของคนข้างกาย

“สวัสดิ์ครับ พี่ชื่ออาร์ท ยินดีที่ได้รู้จักนะครับ” ไออุ่นหันมาแนะนำตัว

อัญชันอึ้ง ถ้าเป็นอย่างนี้เธอจะต้องแนะนำตัวตอบตามมารยาท เช่นนั้นแล้วจะตอบเขาว่าอย่างไร สวัสดิ์แล้วแนะนำตัวว่าชื่ออัญชันนั่นหรือ แล้วเขาจะจำได้ใหม่ว่าครั้งหนึ่งเคยรู้จักผู้หญิงชื่อดอกไม้คนนี้ ที่สำคัญ...ครั้งหนึ่งเขาเคยให้ตุ๊กตาหมูสีชมพูกับเธอด้วย

“อ้าว ยีนบ๊อทำไมละ แนะนำตัวไปสิอวบ”

“หือ ซื่ออวบหรือกหรือครับ ซื่อไม่สมกับตัวเลย” ไออุ่นแสดง
ความคิดเห็นพร้อมทั้งยิ้มใจดี

“อ่าวๆ ไออาร์ท นี่มึงจะจับเมียกูหรือไง” เทียบศิขรไวยววาย

“เปล่าเว้ย แค่พูดอย่างเอ็นดู น้องเขาน่ารัก ส่วนมึงนะน่าถึบ
นึกว่าได้เมียแล้วจะหายปากเสียซะที นี่อะไร... همینใจกว่าเดิมเสียอีก”

อัณชันแอบเห็นด้วยกับไออุ่นเรื่องลีโอนาร์ดปากเสีย

“เมียนะไม่ใช่่น้ำยาบ้วนปาก อมไปแล้วกลิ่นปากถึงจะสดชื่น”

สาวดอกไม้กัดฟันกรอด กริธร้องอยู่ในใจเมื่อคนปากร้ายกล้ำ
เอาเธอไปเปรียบกับน้ำยาบ้วนปาก อย่างเขาต่อให้อมเป็นลิตร์ก็ไม่หาย
หรือก

“อย่างเขาอมน้ำยาบ้วนปากไม่หายหรือกคะ ต้องอมน้ำยาล้าง
ห้องน้ำ ทีเดียวกัหายแล้ว” หญิงสาวพูดขึ้นเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่พบ
หน้าไออุ่น

“หายแน่หรือครับ” ไออุ่นถามเสียงกลั้วหัวเราะ

“หายสิคะ หายไปจากโลกนี้เลย”

ชายหนุ่มเจ้าของไร่ระเบิดเสียงหัวเราะ ชอบที่หญิงสาวย่อน
เพื่อนสนิทเขาได้อย่างเจ็บแสบ ดูไปแล้วก็เหมาะสมกันมาก คนหนึ่ง
ตัวโตปากร้าย แต่อีกคนตัวเล็กพริกขี้หนู

“คนแข่งผิวเขาวงทำอะไรก็ไม่เจริญ” เทียบศิขรก็มลงมากกระซิบ
กับหญิงสาว

“เผอิญว่าฉันไม่ใช่เมียคุณ” เธออดเสียงตอบ

“ใช่ ชูชิบอะไรกัน เห็นใจคนยังไม่มีครอบครัวบ้างสิครับคุณ
อวบ” ไออุ่นพูดกับเธอด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“ไม่มีอะไร แหม...อีกไม่กี่เดือนมึงก็จะแต่งงานแล้ว”

ลีโอนาร์ดเหมือนกำลังรอกจากนี้อยู่ ฉากที่ความจริงมีเพียงหนึ่ง
เดียวได้เปิดเผย อัณชันสบตาชายหนุ่ม มีรอยเยาะขยแวนอยู่ใน

ดวงตาคมคู่นั้น ก่อนหันไปมองไออุ่นที่กำลังยิ้มแก้มเขิน

“อีกตั้งหลายเดือนนี่หว่า”

“ยินดีด้วยนะคะ” สาวดอกไม้แสดงความยินดีจากใจจริง เธอไม่รู้รู้สึกแปลบปลาดหลังจากทราบข่าวการแต่งงานของไออุ่น ไม่มีแม้แต่ความผิดหวังเสียใจ มีแต่ความยินดีซึ่งเธอก็ได้รู้คำตอบเสียที่ เธอไม่เคยรักไออุ่น เขาไม่ใช่รักแรก ที่เธอมาครั้งนี้เพราะต้องการจะยึดเขาไว้ เป็นโล่กำบังยามถูกผู้เป็นพ่อจับคลุมถุงชนต่างหาก

ส่วนเรื่องตุ๊กตาหมูสีชมพูที่เธอเก็บไว้ นั่นเพราะมันเป็นของขวัญแรกที่ได้รับจากผู้ชายซึ่งเธอไม่เห็นความกริ่มกริมในดวงตาของชายหนุ่มใจดีผู้มีดวงตายิ้มได้ สาวดอกไม้ตรึกตรองจนแน่ใจ ที่ผ่านมาเธอก็แค่หาทางออก ดิ้นรนหนีการแต่งงานจนได้เรื่อง แท้จริงแล้วไออุ่นก็เป็นแค่คนที่เคยผ่านเข้ามาในชีวิต คนที่มีความทรงจำดีๆ ต่อกัน

“ขอบคุณมากครับ ยังไงผมขอเชิญคุณอวยล่องหน้าเลยนะ”

“ขอบคุณค่ะ”

อัญชันได้แต่ขอบคุณ เธอไม่แน่ใจนักหรอกว่าจะได้มา แต่ถึงมาไม่ได้ก็ตั้งใจส่งของขวัญมาให้เขากับเจ้าสาวอยู่แล้ว หญิงสาวหันไปสบตาชายหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างกาย เธอเลิกคิ้วให้ลีโอนาร์ด์ก่อนจะยิ้มเยาะอย่างผู้ชนะ ในที่สุดเธอก็รู้ใจตัวเองเสียที่ แม้การพิสูจน์ครั้งนี้ต้องแลกมาด้วยเวลา ความเป็นอยู่ที่ไม่สะดวกสบายนัก และต้องยอมทำตัวแย่งๆ อย่างเช่นหนีออกจากบ้าน

เจ้าของไร่่งพะงาขอเลี้ยงอาหารกลางวันหลังจากอัญชัน
บอกว่าเธอกำลังจะเดินทางกลับบ้าน ไออุ่นสีหน้าแปลกใจ ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้ถามต่อ สีหน้าบึ้งตึงของเทียบศิขรทำให้ไออุ่นเห็นใจ ผู้หญิงคนไหนได้เข้าใกล้เพื่อนเขาเป็นอันต้องกระเจิดกระเจิงไปทุกราย เทียบศิขรแต่เดิมเป็นคนโง่เงา เพิ่งเพิ่มระดับความร้ายกาจเมื่อเข้าวัยรุ่นนี่เอง

ครอบครัวที่แตกแยกทำให้ชายหนุ่มมองโลกแง่ร้ายจนเกินไป ยิ่งเจอ การสูญเสียก็ยิ่งปิดใจกับผู้คนรอบข้าง ทำตัวเหมือนคนไร้ญาติขาดมิตร เดินทางท่องเที่ยวไปเรื่อยอย่างคนไร้หลักแหล่ง กระทั่งไม่กี่ปีให้หลังนี่เอง ที่เริ่มดีขึ้น

ร้านอาหารนางพะงาตั้งอยู่กลางไร่ ทิวทัศน์รอบด้านเป็นไร่ชา สวยงามสมกับที่มีลูกค้ามาใช้บริการอยู่ไม่ขาด อัญชันนั่งคิดระเบียบ โดยมีเทียบศิขรนั่งลงข้างกัน ไออุ่นเดินยิ้มไปนั่งฝั่งตรงข้าม เขาพยักหน้าเมื่อพนักงานในร้านยกมือไหว้

“อาหารที่ขึ้นชื่อหลายอย่าง คุณอวบลองดูนะครับว่าอยากกินอะไร เดี่ยวผมขอตัวไปดูทางนั้นสักครู่” เจ้าของไร่กล่าวไว้แค่นั้นก็เดินจากไป ทิ้งให้สองหนุ่มสาวส่งสายตาฟาดฟันกัน ถ้าเป็นการประดาบ ทั้งสองคงมีเลือดท่วมตัวไปแล้ว

“น้องคะสั่งอาหารค่ะ” สาวดอกไม้วีเรียกพนักงานที่รอรับรายการอาหารอยู่ห่างๆ “เอาปลากระพงทอดน้ำปลา ไก่ผัดเม็ดมะม่วง ยำสามกรอบ ต้มยำทะเล แล้วก็ใบชาทอดกรอบค่ะ” เมฆสุดท้ายเธอยังไม่เคยได้ลิ้มลอง เห็นหน้าแปลกดีเลยสั่งมาชิม

“สั่งอย่างกับคนอดอยาก ไม้ไผ่หน้าผัวเลยนะ” เทียบศิขรพูดเสียงไม่เบานัก เป็นเหตุให้หญิงสาวถลึงตาตอบ ก่อนจะเบือนหน้าหนีเพื่อหลบสายตาอยากรู้อยากเห็นของพนักงาน

“เอามาอย่างที่เมียอ้ายไค่อยากกินนั่นนะน้อง คาบนี้ลงบัญชีอ้ายไว้เน้อ บกกล้าหือเจ้าของร้านเลี้ยงหรือก กั้วเจิง!”

ลีโอนาร์ดยังมีหน้าขอติดเงินค่าข้าวมีอันนี้เอาไว้ด้วยท่าทางใจป้ำ และรักศักดิ์ศรี สาวดอกไม้วีไม่ได้แต่คิดอย่างระอิดระอา ใครได้ผู้ชายคนนี้เป็นสามีจริงๆ มีหวังลำบากไปทั้งชาติแน่ๆ

อาหารทยอยมาเสิร์ฟแต่ไออุ่นก็ยังไม่กลับมาที่โต๊ะ ชายหนุ่มให้พนักงานมาขอโทษและบอกให้ทั้งสองกินก่อนได้เลย อัญชันชิมโน่น

ชิมเนื้ออย่างเอร็ดอร่อย ไม่ใช่ว่าสองสามวันที่ผ่านมาเธออดอยาก แต่ต้องยอมรับว่าอาหารมันไม่ได้หรูหราขนาดนี้ แกรมส่วนใหญ่ยังเป็นเมนูผักกับไข่ ไม่ก็ปลากะป๋อง

“สิ่งไม่เกรงใจ แล้วยังมีหน้ากินแบบไม่เกรงใจกันอีกนะ” เขายังเดินหน้าหยอดควาจากจิกกัด ในขณะที่เธอทำเหมือนเขาไม่มีตัวตน จนกระทั่งกินอิมันนั่นแหละจึงรวบซ็อนและหันมาพูดด้วย

“เดี๋ยวลาฟิอาร์ทแล้วฉันกับคุณเราแยกกันตรงนี้นะ ฉันจะหารถไปส่งที่สนามบินเอง” เธอรวบรัดเสร็จสรรพเสียจนอีกคนตั้งรับไม่ทัน

“นี่กะเฉดหัวผมทิ้งจริงๆ เหรอเนี่ย”

“เปล่าซะหน่อย” น้ำเสียงเธอยังเรียบนิ่ง ไม่บ่งบอกอารมณ์ว่าดีหรือร้าย หญิงสาวเปิดกระเป๋าทียบธนบัตรออกมาปึกหนึ่งเพื่อยื่นให้เขา “นี่สำหรับค่าตัวเครื่องบิน ฉันไม่ได้ตั้งใจลอยแพคุณตั้งแต่แรกแล้วที่พูดไปเพราะหมั่นไส้ รับไปสิ”

เทียบศิขรมองเงินตรงหน้าก่อนกัดฟันกรอด เกิดมาไม่เคยถูกใครเอาเงินฟาดหัวบ่อยๆ เท่ายายนี้อย่าง

“อย่ามองเหมือนฉันดูถูกคุณสิ อย่าลืมนว่าคุณเคยเรื่องเงินกับฉันก่อน แล้วฉันก็เคยรับปากไว้แล้วว่าค่าใช้จ่ายทั้งหมดฉันจะเป็นคนออกเอง ตอนนี้อะไรต่างเสร็จภารกิจกันแล้ว ไม่เห็นจะต้องมาทำหน้าบึ้งตึ๋มในใส่กันอีก รับไปเถอะคะสิโอ ทั้งคุณและฉันจะได้สบายใจทั้งสองฝ่าย”

“คุณคิดว่าไอ้การที่ผมประหยัดนั่นหมายถึงผมเคยเรื่องเงินกับคุณนั่นหรอ” เขากดเสียงถาม

“ใช่ จะบอกอะไรให้ล่ะ ตั้งแต่เกิดมาฉันไม่เคยต้องดูแลค่าใช้จ่ายให้ผู้ชายคนไหนนอกจากคุณ” ขนาดน้องชายแฝดสามยังไม่เคยเคยเรื่องเงินกับเธอ เพิ่งจะมีเขานี้แหละที่แม้แต่ค่าลูกอมสองเม็ดบาทยังเรียกเธอไปจ่ายให้

“งั้นก็รู้ไว้ด้วย ว่าเกิดมาผมก็ไม่เคยดูแลผู้หญิงคนไหนมากเท่าคุณมาก่อนเหมือนกัน”

อัฒจันทร์รู้สึกซาบซึ่งเล็กน้อย เขาไม่มีรายได้ถึงขนาดหยิบยืมเงินเธอ แต่ต้องมาดูแลเธอ ให้ที่พัก หุงหาข้าวให้กินตามที่ฐานะเขาเอื้ออำนวย และแม้จะต้องแลกด้วยการเข้ามาอยู่ในฐานะภรรยากำมะลอของเขา แต่เธอถูกสอนให้ไม่มีบุญคุณใคร

“ฉันขอบคุณมากค่ะ ฉันซาบซึ่งในน้ำใจของคุณพอๆ กับมันเขี้ยว ความมกวนของคุณ เราจากกันอย่างเพื่อนดีกว่านะคะลิโอ” แม้จะเคยโกรธมากแค่ไหน แต่ท้ายที่สุดอัฒจันทร์ก็หวังให้จากกันด้วยดี หญิงสาวพูดออกจากใจโดยที่ไม่รู้ล่วงหน้าว่าเรื่องยุ่งๆ กำลังคืบคลานเข้าหาตัว และนั่นจะเป็นชนวนเหตุให้เธอไม่สามารถกลับบ้านได้

5

เมื่อความช่วยเหลือมาเยือน

นี่ไม่ใช่สิ่งที่ควรเกิดขึ้นกับเธอ! อัญชันพร่ำบอکتัวเองหลัง ออกจากห้องน้ำ เสียงกรีดร้องยังดังระงม หญิงสาวรูปร่างผอมบาง ผมเผ้ายุ่งกระเซิงเพราะขมู้อย่างขาดสติกำลังขี้นิ้วมาที่เธอ อุบัติเหตุที่คาดไม่ถึงทำให้เธอตกเป็น ‘ผู้ต้องสงสัย’

หลังจากกินข้าวเสร็จเธอบอกลีโอนาร์ตว่าจะมาเข้าห้องน้ำ ทำธุระครู่ใหญ่เธอก็ออกมาล้างมือที่หน้าอ่าง ทว่าพองแยหน้ามองกระจก ภาพสะท้อนด้านหลังทำให้เธอตะลึง กอปรกับที่หญิงสาวซึ่งยืนตะโกนปาวๆ เข้ามาพอดี และใส่ความหาว่าเธอฆ่า...ลองก่า!

อัญชันมองร่างข่มเลือดของชายหนุ่มร่างสันทัดซึ่งเมื่อวานยังพบหน้ากัน ทำงานด้วยกัน และพูดคุยกันอยู่เลย ใบหน้าของเขามีรอยข้ำจากนิ้วมือ บาดแผลที่ท้องเกิดจากการถูกแทง เขายังอยู่ในชุดทำงาน ซึ่งเป็นชุดเมื่อวาน อัญชันจำเสื้อตัวนี้ของเขาได้ดี เสื้อยืดสีดำสกปรนลายหัวกะโหลกกับกางเกงยีนส์สีซีดมีรอยขาดช่วงต้นขา

กลิ่นคาวเลือดผสมกับกลิ่นเหม็นทำให้สาวดอกไม้เนิ่นหน้าห้องน้ำหญิงที่ร้านอาหารแห่งนี้ขนาดไม่ใหญ่มาก มีเพียงหกห้องกระจกบานใหญ่ติดกับผนังด้านหนึ่ง ทำให้เห็นประตูทั้งหกห้อง รวมถึงร่างไร้ลมหายใจของลองก่าที่นั่งคอพับจมกองเลือดอยู่สุดทาง

หัวหน้าหญิงสาวร้อนผ่าว ไม่ได้หวาดกลัวเรื่องตกเป็นผู้ต้องสงสัย แต่รู้สึกสงสารผู้ตายจับหัวใจ เขาเป็นคนดี อัญชันเชื่ออย่างนั้นหลังจาก ได้พูดคุยกันสองวัน ซึ่งเป็นสองวันที่เธอได้สัมผัสโลกอีกด้าน ด้านที่ไม่ต้องแต่งตัวสวยๆ นั่งโต๊ะทำงานหรูๆ หรือคุยธุรกิจร้อยล้าน ความแปลกใหม่ท่ามกลางธรรมชาติทำให้อัญชันรู้สึกประทับใจคนที่มีความเอื้ออารีต่อกัน คอยช่วยเหลือ ถ้ามองใฝ่ทุกซอกซอกและกันทั้งที่พวกเขา ไม่ได้มีสายเลือดเดียวกัน อาจเพราะเธอคลุกคลีอยู่กับคนในครอบครัวมากกว่าคนรอบข้าง ไม่เคยท่องเที่ยวลุ่มๆ พุดคุยกับคนในท้องถิ่น ก็เป็นไปได้

ผู้จัดการร้านนำตัวหญิงสาวออกมาด้านนอก เทียบศิขรปรีเข้าไป รวบตัวเธอมากอดทันที ชายหนุ่มหน้าซีดเผือดอย่างเห็นได้ชัด ด้านหลังเขาคือไออุ่นและคนอีกกลุ่มหนึ่ง

“ผู้หญิงคนนี้ฆ่าลงท่าจริงเหวอคะ” หนึ่งในนั้นหันไปถามไออุ่น ซึ่งหน้าซีดเผือด ชายหนุ่มยอมกังวลใจเพราะเหตุการณ์เกิดขึ้นที่ร้านอาหารของเขา

“ไม่ใช่ครับ” เจ้าของไร่ตอบด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม

“ก็ผู้หญิงคนนั้นตะโกนปาวๆ นี่คะพี่อาร์ท” เธอคนนั้นยังเข้าชี้ ไออุ่นไม่เลิก ไบหน้าเรียวที่แต่งแต้มสีส้มพองามฉายแววกังวลใจ เห็นได้ชัดว่าเธอรู้จักผู้ตาย

“หยุดซักพี่เขาก่อนเถอะยายป็น” ชายสูงวัยที่ยืนใกล้หญิงสาวปราม ก่อนมองมาที่อัญชัน

สาวดอกไม้นิวหน้าก่อนจะเงยหน้าสบตากับเจ้าของอ้อมกอดอุ่น

“ฉันไม่ได้ทำ” เธอบอกเสียงเยียบเย็น “ไม่รู้ตัวเองกำลังรู้สึกอะไรระหว่างโกรธกับกลัว

“ผมรู้” ลีโอนาร์ดตอบก่อนจะพาเธอออกไปจากตรงนั้น

อัญชันถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลด้วยอาการอาหารเป็นพิษ
หญิงสาวเข้าห้องน้ำไม่หยุดจนเทียบศิขรรู้สึกไม่ชอบมาพากล เธอต้องนอนพักพื้นหนึ่งคืนโดยมีตำรวจมาคอยเฝ้าสองนาย หลังจากสอบปากคำเรียบร้อยแล้วชายหนุ่มถึงกับหัวฟัดหัวเหวี่ยง คำให้การบวกรับพยานที่เกิดเหตุทำให้อัญชันตกเป็นผู้ต้องสงสัย แกรมอาวุธที่ใช้ก็ยังไม่พบ หญิงสาวที่เป็นพยานก็ดันบอกตำรวจว่าเห็นอัญชันล้างมืออยู่หน้าอ่าง ตำรวจจึงสันนิษฐานว่าอัญชันอาจทิ้งอาวุธลงชักโครกหรือไม่ก็ทิ้งระหว่างทาง เพราะเขาเป็นคนพาตัวเธอออกมาจากที่เกิดเหตุ

“ให้พ่อมันตายสิ! ผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่ไหนจะฆ่าผู้ชายโดยไม่มีร่องรอยต่อสู้อย่างไร แกรมอาวุธที่ใช้ยังไม่เจอ ดันมาปรักปรำว่า ‘คนของฉัน’ เป็นคนฆ่า มันใช้หัวแม่โป้งเท้าคิดซะใหม่” คนปากร้ายโวยวายใส่ไออุ่นที่ตามมาสมทบ

อัญชันซึ่งนอนหน้าซีดหลังจากถ่ายท้องไปหลายรอบได้แต่ยิ้มแห้งๆ น่าแปลกที่ตอนนี้เธอไม่มีความกลัวหลงเหลืออยู่อีกต่อไป อาจเพราะมีผู้ชายตัวโตซี่โวยวายอยู่ข้างๆ ก็เป็นไปได้

“ใจเย็นหน่อยเถอะสิงห์” ไออุ่นปรามเพื่อน ตั้งแต่เหยียบย่างเข้ามาในห้อง เขาก็โดนพายุอารมณ์ของเทียบศิขรพุงเข้าใส่ ไม่มีแม้แต่อากาศจะถามไถ่คนป่วย

“เย็นพ่อมึงสิ! มันหาว่าเมียกูเป็นฆาตกร ไม่วิ่งไปต๋อยปากก็บุญเท่าไรแล้ว”

“มัน” ที่ว่านี่กำลังยืนอยู่นอกห้อง ซึ่งทั้งสองก็ได้ยื่นขวดแจ้วแจ่มแจ็งเสี่ยจนต้องหันมายิ้มแห้งๆ ให้กัน

“ตำรวจเขาทำไปตามหน้าที่ แกก็เย็นๆ ลงหน่อยเถอะ เดี่ยวจะโดนข้อหาทำร้ายเจ้าพนักงานเข้าอีกกระทง”

“ก็ลองสิ ก่อนหน้านั้นมันต้องนอนจมตื้นกุก่อน แล้วลงไปนอน

หยอดข้าวต้มแทนเมียกู”

จำสองคนที่อยู่นอกห้องถึงกับสะดุ้ง หนึ่งในนั้นจะสายหน้าเหมือนค้อนหินหรือยาบถหรือคำพูดเหล่านั้นเป็นอย่างดี

“เบาเสียงหน่อยสิคุณ กลัวไม่ได้ไปอยู่ในคุกกับฉันหรือไง” ในที่สุดคนป่วยที่สงบปากสงบคำอยู่นานก็พูดขึ้นด้วยเสียงหวานเจือความอ่อนระโหยอย่างเห็นได้ชัด

“นะ เอ่อ คุณตอบดีขึ้นแล้วใช่ไหมครับ” ไออุ่นเดินมาหยุดข้างเตียง ตรงข้ามกับฝั่งที่เทียบศิขรจับจง

“มือไม่ต้องไถลมากก็ได้ กูหวง!” เสียงดุๆ ติดจะหวงทำให้คนมาเยี่ยมใช้รีบชักมือออกจากกราวเหล็ก ซึ่งก็ไม่ได้ไถลมือคนป่วยมากเท่าใดนัก

“นายนี่มันจริงๆ เลย หน้าสีวหน้าขาวยังมัวแต่บ้า” เจ้าของไร่นงพะงาบออกอย่างระอาใจ

“บ้าจริงๆ นั่นแหละค่ะ ตั้งแต่มาที่นี้ฉันเห็นเขาบ่นไม่เลิก แถมยังเที่ยวด่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่หยุดปากอีกด้วย” คนป่วยเอะอออกไปด้วย

“บ้าผู้หญิงที่เป็นเมียมันผิดตรงไหน” คนถูกกล่าวหาว่าบ้าย้อนถามเสียงยี่วน

“บ้าสิ ใครเมียคุณ”

“อ้าวๆ ชี้แตกจนสมองไหลหรือไงคุณ ไอ้อาร์ทมึงเป็นพยาน จะไม่ให้กูโมโหไอ้ตำรวจที่อยู่ด้านนอกยังงั้น มันทำให้เมียกูกลัวจนความจำเสื่อมไปหมดแล้ว”

“สิโอ!”

“สิงห์!”

ทั้งอัณชันและไออุ่นต่างปรามชายหนุ่มพร้อมกัน เทียบศิขรเลยได้แต่จุกปากอย่างขัดใจ ก่อนจะนั่งกอดอกทำหน้ายักษ์

“พี่อาร์ทเรียกเขาว่าสิงห์หรือคะ” อัณชันเห็นว่าสิโอনারด์สงบ

ลงแล้วจึงหันไปถามไออุ่น

“ชื่อไทยของมันครับ”

“อ้อ...” อย่างนั้นแสดงว่าต้องมีชื่อจริงเป็นภาษาไทยแน่ๆ สาว
ดอกไม้คิดต่อในใจ

“ว่าแต่คุณอวบดีขึ้นแล้วใช่ไหมครับ”

“ดีขึ้นมากแล้วค่ะ อีกร้อยอย่างอย่าเรียกคุณเลยนะคะ เรียกชื่อเล่น
สั้นๆ ของฉันก็ได้”

“อวบนะหรือครับ” แวดตาของไออุ่นเด่นระริกเป็นเชิงล้อเลียน

“อ้อค่ะ เรียกอวบก็ได้ ส่วนอวบสงวนไว้ให้คนบ้างบางคนเรียก
ไปคนเดียวเถอะค่ะ ไหนๆ ก็ห้ามเขาไม่ได้แล้ว” หญิงสาวปรายตาไป
ยังคนบางคนในตอนนี้อย่างดีหน้ายักษ์อีกต่อไป เสียวินาทีหนึ่งเธอแอบ
เสียใจนิดๆ ที่ไออุ่นไม่มีปฏิกิริยาต่อชื่อเล่นของเธอ

“ดีสิ จะรู้สึกเหมือนเป็นคนสำคัญหน่อย” เทียบศิขรบอกอย่าง
ไม่คณนา หมั่นไล่แหวดตาจู่ไปไหวเพียงแวบหนึ่งของหญิงสาว

“เอาเถอะครับ ในเมื่อน้องอัญทำให้ได้ก็ปล่อยมันไป เรามาพูด
ถึงเรื่องการตายของลุงเก่าดีกว่า” ไออุ่นไม่สนใจเสียงจิ้งจิกของเพื่อน
เพราะเขาเรียกหญิงสาวว่าน้อง “น้องอัญแน่ใจแล้วใช่ไหม ก่อนเข้า
ห้องน้ำไม่มีใครอยู่ในนั้น”

“ไม่มีแน่นอนค่ะ ตรงล็อกประตูขึ้นสี่เขียวทุกบาน เอ่อ พอดีก่อน
ปิดประตูอัญมองอย่างละเอียดยะค่ะ” หญิงสาวหน้าแดง จะให้พูด
ออกไปได้อย่างไรที่ดูอย่างละเอียดยนั้นเพราะเธอรู้สึกท้องเสีย แล้ว
กลัวจะมีเสียงเล็ดลอดออกไปจนทำให้ชายหน้า

“อืม น่าแปลกนะครับ พี่ไม่เข้าใจว่าลุงเก่าเข้าไปทำไม”

“นั่นสิคะ ห้องน้ำหญิงชายแยกกัน ลุงเก่าจะเข้าไปในนั้นทำไม
ก็ไม่รู้ แต่อัญยืนยันได้เลยนะค่ะว่าไม่ได้ยินเสียงต่อสู้อัน เอ่อ...” เธอ
ก้มหน้าซ่อนความอาย “อัญ...บอกตำรวจไปแล้วว่ากดชักโครกรั่วๆ

มันเลยได้ยินแต่เสียงน้ำ”

“กลัวเขาได้ยินเสียงตดอะดิ” คนที่เงยบไปนานโผล่ขึ้น

“ไม่พูดก็ไม่มีความว่าคุณเป็นไส้หรือ” คนป่วยหันไปแหง
คร่ำครวญในใจอย่างอดสู เธอมันช่วยเอง ดันตะกอละจนท้องเสียผิดที่
ผิดเวลาเลยตกเป็นผู้ต้องสงสัย

เทียบศิษย์กโหล่ เลิกคิ้วกวนๆ ส่งให้

“ถ้าเป็นอย่างที่น้องอัญพูด ตอนนี้น้องอัญคงยังกลับบ้านไม่ได้
ต้องอยู่จนกว่าจะปิดคดีหรือหาตัวคนร้ายพบ ยังไงเดี๋ยงพี่คุยกับตำรวจ
อีกที ระหว่างนี้ก็พักผ่อนให้หายดีนะครับ”

สาวดอกไม้ชอบคุณชายหนุ่ม ทำไมนะ...คนที่อยู่เคียงข้างเธอ
ถึงไม่เป็นเขา บรรยากาศในห้องอาจสบายหูสบายตาขึ้นกว่านี้ ไม่ใช่
มานอนเกร็งบนเตียงโดยมียักษ์ตัวใหญ่นั่งปักหลังอยู่ข้างๆ หญิงสาว
ทำหน้าไว้อเมื่อเจ็บเสียด เกิดมาเพิ่งเคยท้องเสียขนาดนี้ อัญชัน
พยายามทบทวนอาหารที่ตัวเองสั่งแล้วก็สงสัย อะไรกันหนอที่ทำให้
เธอท้องเสียรุนแรง แล้วเหตุใด...ผู้ชายที่นั่งอยู่ข้างเตียงไม่เป็นอะไร ใน
เมื่อเขากินอย่างเดียวกับเธอ

“นอนพักเถอะ” จู่ๆ ชายหนุ่มที่อัญชันเปรียบเป็นยักษ์ก็พูดขึ้น
ด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด อัญชันพยักหน้า มองเขาที่ยังนั่งนิ่งอยู่ข้าง
เตียง

“แล้วคุณล่ะ”

“ผมจะนอนแถวนี้แหละ ไม่ต้องกลัวผมจะปล้ำหรือรอก ขนาดอยู่
สองต่อสองยังไม่ทำอะไร ผมไม่คิดสั้นปล้ำคุณทั้งๆ ที่มีตำรวจเฝ้าอยู่
หน้าห้องหรือ”

“ถ้าคุณหมอมাত্রตรวจอีกฟຸ່งนี้ ฉันจะปรึกษาเรื่องผ่าหามาออก
จากปากคุณ” หญิงสาวกดเสียงบอก

“อ้าว ไม่รอให้มันกัดกันจนตายแล้วหรือ” เขาถามด้วยสีหน้า

ยิ้มแย้ม

“ไม่รอแล้ว ฝ่าให้ตายทั้งหม่าทั้งคนพຽນนี้แหละ”

เทียบศิขรได้ยืนดั่งนั้นก็หัวเราะลั่น ใช้มือยี้หัวหญิงสาวจนผมยุ่ง
พันกัน อัญชันตีมือหน้าของเขาพร้อมทั้งถลึงตา

“ผมตาย คุณก็เป็นม่ายดี หรือเปลี่ยนใจอยากเป็นเมียพ่อเลี้ยง
ไออุ่นซะแล้ว”

“คุณก็รู้ว่าคนอย่างฉันไม่สนใจเรื่องฐานะ”

“อ้อ ลืมไปว่าคุณรวยอยู่แล้ว แต่งกับหมาเห่าใบตอง หมามอง
เครื่องบินก็คงไม่มีใครว่าจริงไหม” เขาหยิกแก้มสีเรื้อนนั้นหนึ่งทีอย่าง
มันเขี้ยว

“อู๊ย คนบ้านี่!” หญิงสาวตีมือหน้า “คุณมาหยิกแก้มฉันทำไม
นี่เนาะๆ” อัญชันตามไปตีแขนเขาอีกหลายที ฝ่ายคนถูกตีได้แต่
หัวเราะร่วนอย่างชอบใจ และรอจนหญิงสาวตีเขาจนพอใจ ก็จับมือบาง
มากุมเอาไว้

“ถามจริงเถอะ ตอนออกมาคุณไม่เห็นลองกำจริงหรือ” น้ำเสียง
เครียดๆ ของเขาทำให้อัญชันเลิกดึงมือตัวเองออก

“ไม่ คือ...ฉันกลัวจะมีคนอยู่ในห้องน้ำเลยรีบออกมาล้างมือ
ตั้งใจจะออกไปให้เร็วที่สุด แต่...” ภาพลองกำนอนจมกองเลือดที่
ปรากฏในกระจกเงาทำให้อัญชันตัวสั่นสะท้าน

“ผมขอโทษที่ทำให้คุณต้องนึกถึงมันอีก แค่อยากถามให้แน่ใจ”

อัญชันพยักหน้า ดวงตามีน้ำใสๆ คลอ

“ฉันเห็นลองกำในกระจกคะ” เธอบอกเขาเหมือนกับที่ให้การ
กับเจ้าหน้าที่ “แล้วผู้หญิงที่เป็นพยานคนนั้นก็เปิดประตูเข้ามา หลังจากนั้นก็มีคนอื่นๆ ตามมา แต่...ฉันไม่ได้ทำจริงๆ นะคะ ฉันไม่รู้ว่า
ทำไมลองกำไปอยู่ที่นั่น ฉัน...”

“พอเถอะ ผมเชื่อคุณ แค่สงสัยว่าไม่มีใครอยู่ที่นั่นจริงหรือ แล้ว

สภาพศพเลือดท่วมขนาดนั้นคุณจะได้ยินเสียงต่อสู้ได้ไง” เทียบศิขร
ติดใจการตายของลงง่าพอๆ กับที่ติดใจว่าเหตุใดต้องเป็นจังหวะที่
อัณชันไปเข้าห้องน้ำพอดิบพอดี

“ขอบคุณที่เชื่อฉันค่ะ” หญิงสาวบอกทั้งน้ำตา

“นอนเถอะ พຽ່ນนี้ออกจากโรงพยาบาลแล้วผมจะพาคุณไป
ทำบุญที่วัด”

อัณชันพยักหน้า หลับตาลงโดยลืมนว่ามีเธอนั้นยังถูกความ
อบอุ่นกอบกวม คึนนั้นหญิงสาวหลับสนิทโดยไม่ผวาหรือมีฝันร้ายมา
กั้กราย รวากับว่าความอบอุ่นนั้นได้ปกป้องคุ้มครองเธอไปตลอด
ทั้งคึน

ทำบุญถวายสังฆทานเรียบร้อยแล้วอัณชันก็มานั่งสงบจิต

สงบใจที่ศาลาริมน้ำ จิตใจเธอยังไม่ปลอดโปร่งแต่ก็ถือว่าดีขึ้นระดับ
หนึ่ง หญิงสาวมองสายน้ำที่ทอดยาวพร้อมทั้งครุ่นคิดว่าจะเอาอย่างไร
กับชีวิตดี ทางเลือกแรกคือกลับบ้าน โทร. หาผู้เป็นพ่อแล้วเล่าเรื่อง
ทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้ฟัง ทางเลือกที่สองคืออยู่ต่อเพื่อพิสูจน์ความจริง
รอดูหน้าคนร้ายที่ฆ่าลงง่า แล้วค่อยกลับบ้านอย่างผู้บริสุทธิ์

“สบายใจขึ้นหรือยัง” เทียบศิขรนั่งลงข้างหญิงสาว

“ค่ะ”

“กำลังคิดอะไรอยู่” สีหน้าครุ่นคิดของหญิงสาวทำให้เขาอดถาม
ไม่ได้

“คิดว่าจะทำยังไงต่อดี” เธอตอบไปตรงๆ

“ไม่โทร. ไปฟ้องพ่อละ” เขาถามยิ้มๆ

“ก็คิดอยู่เหมือนกัน แต่คิดไปคิดมากแล้วเรื่องมันจะง่ายไป สู้อยู่
พิสูจน์ตัวเองน่าจะดีกว่า” เขากวนมา เธอก็ประชดไป กลายเป็นเรื่อง
ธรรมดาเสียแล้ว

“ก็ดี แต่บอกก่อนนะว่าคุณอยู่ในฐานะเมียผม” เขาชี้กอดตัวเอง
“ผม...เป็นคนเดียวที่ปกป้องคุณได้”

“และเป็นคนที่คุณเชื่อฉันด้วยใช่ไหม” เธอถามเสียงอ่อน น้ำตาเริ่ม
กบตา

“ใช่ ผมเชื่อ...แล้วก็ไม่ต้องกลัวว่าใครจะทำอะไรคุณได้ ผมจะ
ลากคอไอ้คนร้ายออกมาจับโทษเอง”

อัฒจันทร์คิดว่าตัวเองจับอารมณ์เขาไม่ผิดว่าน้ำเสียงเขาเคียดแค้น
“ขอบคุณค่ะ” ความรู้สึกดีๆ ที่มีต่อกัน ทำให้หญิงสาวเอ่ย
ขอบคุณเขา

“แต่คุณต้องทำงานนะ อยากรู้จะได้อะไรนอกเหนือจากที่อยู่อาศัย
และข้าวสามมื้อคุณต้องเป็นคนจ่ายเอง แล้วก็รับปากมาหนึ่งข้อว่า
ต่อไปนี้จะไม่ทวงเงินผมอีก”

“...”

“เรื่องทวงเงินสักคำก็อย่าให้มีออกมานะ” ลีโอนาร์ดยังย้ำอย่าง
หน้าด้านๆ

“ฉันเอาเงินค่าตัวเครื่องบินสองหมื่นห้าที่ฉันให้คุณเมื่อวานมา
คืนก่อน” เธอไม่ได้เฉียดใกล้เงินสามหมื่นก่อนนั้นสักนิดนะ หญิงสาว
คิด

“เฮ้ย บอกแล้วไงห้ามทวงเงิน”

“ฉันไม่ได้ทวงเงินสามหมื่น แต่ขอเงินค่าตัวเครื่องบินที่ให้เมื่อวาน
คืน ในเมื่อยังไม่กลับก็ยังไม่ต้องใช้” หญิงสาวแบมือ กระจกนี้ให้เขา
คืนเงินมา

“ยายงก เงินเมื่อวานผมจ่ายค่าข้าวไปหมดแล้ว” เขาไว้อย
กลกบเกลื่อน

“ค่าข้าวบ้างอะไรตั้งสองหมื่นห้า อาหารเมื่อวานเก่งๆ ก็พันห้า
เท่านั้นแหละยะ ไม่ต้องมาไอ้เอ๋ คืนมาเสียดีๆ ฉันยังต้องอยู่ที่นี่อีกนาน

นะ ฉันต้องประหยัด” เหมือนความมั่งคั่งจะติดต่อกันทางน้ำลายและลมหายใจ อัญชันคิดว่าตัวเองเริ่มงกขึ้นมาหน่อยๆ แล้ว

“ไม่เี ถือว่าเป็นค่ากับข้าวแล้วกัน ค่าเช่าบ้านด้วยเอ้า!” เขาแฉจนสี่ข้างถลอก

“หน้าด้าน! เงินนั้นฉันเอาไปเช่าห้องอยู่ยังหลกว่ากระท่อมคุณซะอีก แถมยังเหลือไว้ใช้ซื้อแปรงสีฟันใหม่ได้เป็นร้อยอัน” พูดเรื่องใช้แปรงสีฟันเดียวกันแล้วหญิงสาวยังแหยงๆ ไม่หาย

“อย่าเรื่องมากน่า เอาเป็นว่าผมจะซื้อแปรงใหม่ให้คุณ จะให้คุณเลือกเมนูอาหารทุกเย็น อ๊ะ ต้องไม่หมูเกินไป ผมจะทำให้เท่าที่ผมทำได้ โอเคปะ”

“ไม่โอเค เกิดคุณบอกว่าทำได้แค่ไขทอด ยำปลากะป๋อง ผัดผักรวมมิตร ฉันก็อดสิ” อาหารสามอย่างที่เรอยกตัวอย่างโชว์ว่าจะไม่อร่อย มันอร่อยมากทีเดียว ไข่ไก่สดๆ ที่ชาวบ้านเลี้ยง ผักเก็บจากดำนหลังครีวล้วนแต่อร่อย

“เฮ้ ผมทำได้อีกหลายอย่างน่า รับรองไม่อด ตกงเล็กทวงเงินนะ จบกันเลยเรื่องเงินนะ”

อัญชันทำหน้าเบ้เมื่อคิดว่าต้องกลับไปอยู่กระท่อมหลังนั้นอีก

“ขอที่นอนนุ่มๆ ผ้าผืนใหญ่ๆ ไว้ทำมานั่งตากด้วย ขอคำสัญญาอีกครั้งว่าคุณจะไม่ทำอะไรฉัน”

เทียบศิขรจิ้มหน้าผากอีกฝ่าย “มากไปแล้ว เรื่องผมจะปล้ำเอาออกจากหัวได้เลย บอกแล้วไงว่า...”

“เออ รู้แล้วละ ฉันไม่ใช่สเปกคุณ แต่ฉันเป็นผู้หญิง ฉันเสียหาย!” สาวดอกไม้กระแทกเสียงบอก

“ก็นั่นแหละ ส่วนที่นอนผมหาให้ใหม่ได้ แต่ไอ้ผ้าผืนใหญ่ที่จะทำมานี่ผมคาใจ”

“ไม่ต้องคาใจอะไรทั้งนั้น ฉันแค่ไม่อยากเห็นภาพพู่จาดตา” เขา

ชอบแก้ผ้านอนทำให้ทัศนคติสองจิตสองใจว่าควรไปขอพักในไร่กับไออุ่นดีไหม

“อุจาดตรงไหนวะ ออกจะบึ้กป็นถึกทหนขนาดนั้น” แถมยังทั้งใหญ่ทั้งยาวอีกด้วย ชายหนุ่มพูดต่อในใจอย่างลำพอง

“แหวะ เอาเป็นว่าฉันไม่อยากเห็น ต่อไปนี่คุณต้องระมัดระวังตัว แล้วก็สำนึกไว้ด้วยว่า...” เธอชี้ตัวเองบ้าง “ฉันไม่ใช่เมียคุณ ไม่ต้องมโนให้มากไป ฉันกลัวคุณจะละเมอมาไล่ปล้ำฉันเข้าสักวัน”

“ผมต่างหากที่ต้องระวังตัว เห็นทำท่ารังเกียจอย่างนี้เถอะ วันดีคืนดีจะลุกขึ้นมาลั่นหลังผม” เทียบศิขรรูปแขนที่ชนลุกชัน แสร้งทำหน้าแหยงๆ อย่างกับกลัวหญิงสาวมาปล้ำเติมแก่

“ฝันหวานไปเถอะยะ!”

เป็นอันว่าทัศนคติต้องอยู่ต่อเพื่อพิสูจน์ความจริง หญิงสาว กลายเป็นคนดังชั่วข้ามคืน ใครๆ ก็รู้จักเมียนายสิงห์กันทั้งนั้น และเพื่อไม่ให้เธอต้องอึดอัด เทียบศิขรบอกหญิงสาวว่าจะพาไปสมัครงานในไร่พนาลีซึ่งอยู่ติดกัน ไร่พนาลีไม่เปิดรับนักท่องเที่ยวเหมือนกับไร่ของไออุ่น ถึงอย่างนั้นก็เป็นที่ผลิตซาเกรดดีมีคุณภาพ เจ้าของไร่เป็นนักธุรกิจชื่อดัง แต่ไม่ได้พักที่ไร่เพราะต้องดูแลกิจการอย่างอื่น ที่นี้จึงมีผู้จัดการไร่คอยดูแลงานทุกอย่างแทน

ทัศนคติพบว่าระยะทางจากกระท่อมมายังสำนักงานไร่พนาลีนั้นไกลกว่าไร่ของพะงาหลายกิโลเมตร หญิงสาวคิดว่าพื้นที่ที่ไออุ่นแบ่งขายให้เพื่อนคงอยู่สุดขอบแดนของไร่เป็นแน่ บ้านของลีโอนาร์โดหรือนายสิงห์ชื่อเล่นใหม่ที่เธอเพิ่งรู้ ถึงได้ไกลไร่พนาลีถึงขนาดนี้

“ไร่ชาสุดลูกหูลูกตาที่คุณเห็นหลังบ้านนั่นเป็นของพนาลีทั้งนั้นแหละ” เขาบอกเมื่อหญิงสาวถาม

“งั้นที่ดินที่คุณขอซื้อต่อฟาร์มก็อยู่ติดไร่พนาลี”

“อ้อ ติดทั้งสองไร่เลย ทำเลดีใช้ใหม่”

“ดีบ้านี่ ที่ตาบอด เกิดเจ้าของไร่เขาหมั่นใส่ไม่ให้ผ่านเมื่อไหร่ ได้ไปถอยเฮลิคอปเตอร์มาขับแน่” เธอพูดประชดคนหน้าระรื่น

“จักรยานเทอร์โบก็ให้ผมมีปัญญาออกก่อนเออะแม่คุณ ถ้ามันไม่ให้ผมผ่าน ผมก็ขายทิ้งไป ไม่เห็นจะต้องคิดมาก”

ชีวิตที่ไม่ยุ่งยากด้วยตรรกะความคิดเรียบง่ายจนสุดบรรยายของชายหนุ่ม ทำให้ทัศนเริ่มตระหนักถึงบางแง่บางมุมในชีวิตของเธอ เรื่องที่อยู่อาศัยทรัพย์สินสูงคร่ำไม่มีอยู่ในความคิดของเธอสักนิด เพราะผู้เป็นพ่อหาไว้ให้เรียบร้อย ทุกอย่างเพียบพร้อมจนเธอมองข้ามบางอย่างไป

‘ความพยายาม’ ที่จะใช้ชีวิต ขวนขวายหาสิ่งที่ต้องการ ดึงดันไล่ล่าความฝัน สวดอกไม้ทำหน้านี้ว ความฝันของเธอคือได้ช่วยดูแลกิจการภายในครอบครัว เธอบอกตัวเองเช่นนั้นจนกระทั่งพบลีโอนาร์ด ความพยายามของเขาสิ้นกลิ่นความฝันของเธอ เขาทำให้เธอตระหนักถึงหลายๆ อย่าง

‘แต่จริงแล้วเธอต้องการอะไร’ ทัศนตั้งคำถามนี้กับตัวเอง

“ถ้าถึงวันนั้นคุณจะซื้อบ้านต่อจากผมก็ได้นะ อย่างคุณไม่น่ามีปัญหากับการซื้อเฮลิคอปเตอร์เท่าไร”

“ดูคุณมีปัญหากับความรวยของฉันจังนะ ถ้ามจริง... อิจจฉันหรือเปล่า” เธอมองอย่างจับผิด พูดกับอิตานี่ก็มีแต่เรื่องเงินตลอด ไม่พูดตรงๆ ก็พาดพิงถึงเสมอ

“โน! ผมจะอิจจคุณทำไม ต้องทำงานหามรุ่งหามค่ำเหมือนหุ่นยนต์ ใช้ชีวิตโดยไม่ต้องอาศัยแรงบันดาลใจ ไม่ต้องมีแรงกระตุ้น ใช้ชีวิตเพียบพร้อมไปวันๆ อย่างนั้นไม่เห็นมีอะไรน่าตื่นเต้นสักนิดเดียว”

ทัศนมองตาปริบๆ จะว่าไปมันก็จริงอย่างที่เขาพูด แต่มันแค่เล็กน้อยเท่านั้น เพราะในทุกๆ วันเธอก็มีความสุขกับครอบครัวดี ขาด

ก็แต่แรงบันดาลใจนั้นแหละที่เหมือนจะขาดหายไปในชีวิต

“ถึงฉันจะไม่ได้ใช้ชีวิตแบบคุณ ก็ไม่ได้แปลว่าชีวิตฉันจะไม่มีความสุขนะ เราทุกคนต่างมีเส้นทางเดินของตัวเอง”

“มันก็จริง แต่จะดีกว่านี้ไหมถ้าคุณเลือกทางเดินชีวิตเองได้ โดยไม่ต้องคำนึงถึงครอบครัว ไม่ต้องยึดติดว่าคุณจะต้องเป็นนักธุรกิจเหมือนพี่น้องคนอื่นๆ จะบอกอะไรให้ชะงัก ถ้าวันหนึ่งคุณอยากออกมาใช้ชีวิตเป็นชาวไร่ ก็ไม่ได้หมายความว่าไม่ได้เป็นลูกของพ่อแม่ เป็นพี่ของน้องคุณหรอกนะ”

อัญชันนิ้วน้า เธอเกิดในครอบครัวนักธุรกิจ ทุกอย่างได้รับการปลูกฝังมาตั้งแต่ยังเล็ก เธอจดจำสิ่งที่ผู้เป็นพ่อทำ พร้อมๆ กับเรียนรู้งานบ้านจากผู้เป็นแม่ หญิงสาวเคยคิดว่าตัวเองเป็นคนเงียบๆ ไม่มีอะไรโดดเด่นเหมือนพี่น้องคนอื่นๆ

บุษบาเป็นสาวหวานที่ชอบทำอาหาร บัวสวรรค์เป็นพี่สาวที่เก่งทุกด้าน การะเถดเองก็เก่งมาก บัวสวรรค์และการะเถดวันเหวี่ยงเก่งพอกัน ในขณะที่เธอไม่ค่อยมีเรื่องกับใคร ท่ามกลางคนในครอบครัว เธอมักจะเป็นผู้ฟัง พี่ๆ น้องๆ ส่วนใหญ่จะพูดเก่งจนเธอพูดตามแทบไม่ทัน

สิ่งที่เป็นอยู่ไม่ได้ทำให้อัญชันคิดว่าตัวเองมีปัญหา หญิงสาวตระหนักดีว่าเธอมีความสุขมากเมื่ออยู่ท่ามกลางคนในครอบครัว และรู้ด้วยว่าพ่อกับแม่รักลูกทุกคนเท่าๆ กัน แต่การต้องมาอยู่ใกล้ๆ คิดคนอย่างลีโอนาร์ดทำให้เธอฉุกคิด ชีวิตมันมีมากกว่าความเคยชิน สิ่งท้าทายมักแฝงตัวอยู่นอกบ้านเสมอ อย่างเช่นสิ่งที่เธอกำลังเผชิญ...

การเป็นเมียลีโอนาร์ดหรือนายสิงห์ที่ใครๆ เรียกขานย่อมเป็นบทบาทใหม่ซึ่งเธอต้องเรียนรู้ แม้จะเป็นเรื่องสมมุติและหญิงสาวคิดไม่ออกว่าเมื่อถึงเวลาเธอกับเขาจะลาจากกันแบบไหน แต่มีอย่างหนึ่งที่เธอรู้ก็คือ...ชีวิตของเขาน่าสนใจ พอๆ กับคดีที่ยังต้องหาคันร้าย

ใครเป็นคนฆ่าลองก่า
การที่เธอตกอยู่ในเหตุการณ์เป็นแค่เรื่องบังเอิญหรือจงใจ
และอะไรทำให้ลีโอนาร์ตกลายเป็นคนซิ่งก
แค่สามเรื่องนี้ก็ทำให้ต่อมอยากรู้ของเธอลิ่งโลด อยากค้นหา
คำตอบให้ได้ในเร็ววัน เพราะรู้ว่าเวลาไม่มาก แต่ก็หวังให้มากพอ
สำหรับสองคำถามแรก

สาวดอกไม้มืดโดยไม่รู้ตัวอีกไม่นานเธอจะารู้คำตอบทั้งหมด
ด้วยตัวเอง และคำตอบสุดท้ายอาจเห็นยวรั้งหัวใจหญิงสาวเอาไว้ ณ
ที่แห่งนี้...ที่มีแต่เขากับเธอ